

TRANSBIOTICS

TEMPORAL STABILITY POINTS
PĀREJOŠĀS STABILITĀTES PUNKTI

exhibition and festival catalogue / [izstādes un festivāla katalogs](#)

ART AS RESEARCH MĀKSLA KĀ PĒTNIECĪBA

conference stream abstracts / [konferences sesijas tēzes](#)

XII International Festival for New Media Culture "Art+Communication 2010"
in collaboration with SLSAeu 2010 conference "Textures"
XII starptautiskais jauno mediju kultūras festivāls "Māksla+Komunikācijas 2010"
sadarbībā ar SLSAeu 2010 konferenci "Tekstūras"

RIXC / LiepU MPLab
Rīga, 2010

TRANSBIOTICS. Pārejošās stabilitātes punkti

XII starptautiskais jauno mediju kultūras festivāls "Māksla+Komunikācijas 2010"

14. – 20. jūnijs, 2010, Rīga

TRANSBIOTICS. Temporal stability points

XII International Festival for New Media Culture "Art+Communication 2010"

June 14 – 20, 2010, Riga, Latvia

Organizē: Jauno mediju kultūras centrs RIXC sadarbībā ar Latvijas Laikmetīgās mākslas muzeja pilotprojektu *kim?*, Liepājas Universitātes Mākslas pētījumu laboratoriju MPLab, e-text+textiles un Latvijas Universitātes Bioloģijas fakultāti

Organisers: The Center for New Media Culture RIXC in collaboration with Latvian Contemporary Art Museum's Pilotproject *kim?*, Art Research Lab of Liepāja University, e-text+textiles and University of Latvia Faculty of Biology

TRANSBIOTICS – biotehnoloģiju mākslas izstāde

kim? / RIXC / VKN / FK galerijas Spīķeros, 15. – 20. jūnijs, 2010, Rīga

TRANSBIOTICS – exhibition

kim? / RIXC / VKN / FK galleries in Spikeri, June 15 – 20, 2010, Riga, Latvia

Kuratori / Curators: Jens Hauser (FR), Raitis Šmits, Rasa Šmite

Koncepcija / Concept: Rasa Šmite, Ainārs Kamoliņš

Scenogrāfija / Scenography: Rudolf Bekic (AT)

Grafiskais dizains / Graphic design: Mārtiņš Ratniks

Tehniskā uzbūve / Technical set-up: Dāvis Bojārs

Producēti / Producers: RIXC – Rasa Šmite, Raitis Šmits,

Daina Siliņa, Agnese Baranova, Linda Vēbere

MĀKSLA KĀ PĒTNIECĪBA – 6. starptautiskās zinātnes, literatūras un

mākslas biedrības SLSA Eiropas konferences "Tekstūras" sesija

Rīgas Ekonomikas augstskola, 16. – 19. jūnijs, 2010, Rīga

ART AS RESEARCH – conference stream of the 6th European Meeting of the Society for Literature, Science, and the Arts (SLSA)

The Stockholm School of Economics in Riga, June 16 – 19, 2010, Riga, Latvia

Konferences orgkomiteja / Conference organisational board,

Zinātniskā redakolēģija / Scientific editorial board:

Rasa Šmite – Mg. art, RSU socioloģijas zinātniskā grāda pretendente,

RIXC direktore, LiepU MPLab pētniece, Liepāja/Rīga, Latvija

Kerstin Mey – Prof., Ph.D., Director of Research and Enterprise,

University for the Creative Arts, Farnham, UK

Santa Mazika – Mg. art, LMA doktorante, LiepU MPLab vadītāja, Liepāja, Latvija

Raitis Šmits – Mg. art, LMA doktorants, LMA docents, RIXC programmu direktors,

Rīga, Latvija

Galvenā redaktore / Editor: Rasa Šmite

Literārie redaktori / Editors: Daina Siliņa, Linda Vēbere

Tulkotāja / Translator: Linda Vēbere

Mākslinieciskais redaktors / Artistic editor: Mārtiņš Ratniks

Tipogrāfija / Printing house: SIA Informatīvā biznesa centrs

Papīrs / Paper: Scandia 2000 (300 g / 150 g)

Izdevējs / Publisher:

Jauno mediju kultūras centrs RIXC (Rīga),

Liepājas Universitātes Mākslas pētījumu laboratorija MPLab (Liepāja)

RIXC, The Centre for New Media Culture (Riga, Latvia),

MPLab, Art Research Laboratory of Liepāja University (Liepāja, Latvia)

ISBN 9984-9538-8-2

Rīga 2010

TRANSBIOTICS

ART AS RESEARCH MĀKSLA KĀ PĒTNIECĪBA

TRAN
SBITO
TICS

	TRANSBIOTICS. Izstādes katalogs
8	TRANSBIOTICS. Pārejošās stabilitātes punkti. Ainārs Kamoliņš, Rasa Šmite
	Izstāde
12	Zane Bērziņa, Džeksons Tans. E-STATISKĀS ĒNAS
14	Pols Vanūze. APSLĒPTO FIGŪRU PROTOKOLĒŠANA
16	Pols Vanūze. RELATĪVĀ ĀTRUMA MĒRĪŠANAS IERĪCE
18	Terike Hāpoja. PĒCTECĪGUMS
20	Terike Hāpoja. DIALOGS
22	Endijs Greisijs. TĀLIE DATI
	Performances un video
24	Evelīna Domniča, Dmitrijs Gelfands. MUCILAGINOUS OMNIVERSE
26	Jurgens Reble, Tomass Kēners. MATERIA OBSCURA
28	Momoko Seto. PLANĒTA A
	Radošā darbnīca
30	AUDU INŽENIERIJAS UN MĀKSLAS RADOŠĀ DARBNĪCA Radošās darbnīcas vadītāji: Orons Kacs un Ionata Zūra / SymbioticA
32	Biogrāfijas
	MĀKSLA KĀ PĒTNIECĪBA SLSAeu 2010: TEKSTŪRAS sesijas tēzes
36	Henks Borgdorfs, Šēra Dorufa. <i>Mākslinieciskā pētniecība: ne-konceptualisms, reālisms un negaidītais</i>
36	Kerola Greja, Hetere Deldeja. <i>"Poiēsis pedagōģija". "Mākslinieciskās", praksē balstītās doktorantūras studiju iespējamā nākotne</i>
38	Jans Kaila. <i>Mākslinieciskās pētniecības formalizēšana doktorantūras studiju ietvaros</i>
40	Kerstina Meja. <i>Radošums, iztēle, vērtības: kāpēc nepieciešama māksla kā pētniecība</i>
42	Ketija Haja. <i>Biomākslas centrs: steigā pieļautās kļūdas</i>
42	Dženisa Džeferisa. <i>Situatīvās zināšanas: subjektīvie un personiskie aspekti radošā mākslas pētniecībā</i>
44	Kristofs Brunners. <i>Izpēte-jaunrade // Jaunu tekstūru veidošana</i>
46	Signe Grūbe. <i>Mākslas darbs – laikmeta liecība</i>
46	Kriss Heilss. <i>SMARTlab pieredze</i>
48	Kamilla Beikere. <i>Māksla kā pētniecība projektā MINDtouch: līdzdalības performance kā pētniecība mobilo mediju kontekstā</i>
50	Mili Jona Tharakana. <i>Jauns ieskats tekstilmākslas tradicionālajā naratīvā, veidojot interaktīvo audumu un tehnoloģiju nākotni</i>

	TRANSBIOTICS. Exhibition catalogue
10	TRANSBIOTICS. Temporal Stability Points. Ainārs Kamoliņš, Rasa Šmite
	Exhibition
13	Zane Bērziņa, Jackson Tan. E-STATIC SHADOWS
15	Paul Vanouse. LATENT FIGURE PROTOCOL
17	Paul Vanouse. THE RELATIVE VELOCITY INSCRIPTION DEVICE
19	Terike Haapoja. SUCCESSION
21	Terike Haapoja. DIALOGUE
23	Andy Gracie. DEEP DATA
	Performances and video
25	Evelina Domnitch, Dmitry Gelfand. MUCILAGINOUS OMNIVERSE
27	Jürgen Reble, Thomas Köner. MATERIA OBSCURA
29	Momoko Seto. PLANET A
	Workshop
31	TISSUE ENGINEERING AND ART WORKSHOP Workshop leaders: Oron Catts and Ionat Zurr / SymbioticA
33	Biographies
	ART AS RESEARCH SLSAeu 2010: TEXTURES conference stream, abstracts
37	Henk Borgdorff, Sher Doruff. <i>Artistic Research: Non-Conceptualism, Realism and Contingency</i>
37	Carole Gray, Heather Delday. <i>A 'Pedagogy Of Poiesis'. Possible futures for 'artistic' practice-led doctoral research</i>
39	Jan Kaila. <i>Artistic Research Formalized into Doctoral Programs</i>
41	Kerstin Mey. <i>Creativity, Imagination, Values – Why we need art as research</i>
43	Kathy High. <i>BioArt Initiative: the failure of going too fast</i>
43	Janis Jefferies. <i>Situated Knowledge: the subjective and the personal in creative arts research</i>
45	Christoph Brunner. <i>Research-Creation // The generation of novel textures</i>
47	Signe Grūbe. <i>Artwork – Witness of Time</i>
47	Chris Hales. <i>Learning from the SMARTlab Experience</i>
49	Camille Baker. <i>Art-as-Research for MINDtouch: participatory performance as research in mobile media</i>
51	Mili John Tharakan. <i>New Insights into Traditional Narrative Textile Craft Shaping the Future of Interactive Textiles and Technology</i>

TRANSBIOTICS. Pārejošās stabilitātes punkti

Ainārs Kamoliņš, Rasa Šmite

Jauno mediju kultūras festivāla “Māksla+Komunikācijas 2010” uzmanības centrā – jaunās biotehnoloģijas kā radošas izpausmes līdzeklis un izaicinājums pastāvīgi mainīgajiem materiāliem mākslā. Festivāls ar nosaukumu “TRANSBIOTICS. Pārejošās stabilitātes punkti” šogad notiek sadarbībā ar 6. starptautiskās literatūras, zinātnes un mākslas biedrības SLSA Eiropas konferenci “Tekstūras”, kas veltīta tehnoloģijas un tīkloto mediju ietekmē transformēto materiālu, struktūru, virsmu un interfeisu pētniecībai.

Laikā no 2010. gada 14. līdz 20. jūnijam Rīgā notiek vērienīga “Māksla+Komunikācijas” festivāla un “SLSAeu 2010” konferences kopīgo pasākumu programma, kas aplūko jaunas pieejas gan mākslas darbu radīšanas praksē, gan to teorētiskā analizē. Izstādē “Transbiotics”, kas notiks no 15. līdz 20. jūnijam Spīķeros pirmo reizi Latvijā vienkopus būs iespējams aplūkot starptautiska līmeņa biotehnoloģiju mākslas darbus, kuru radīšanā ir izmantoti tādi jauni materiāli kā “dzīvā matērija”, cilvēka DNS, elektrostatisks lauks, utml. Savukārt “Tekstūras” konferences sesijā “Māksla kā pētniecība” mākslas darbu radīšanas process un “jaunā materialitāte” tiks aplūkoti teorētiskā kontekstā.

Pētniecības nojēgums ir noteicošais aspekts piedāvātajās diskusijās par mākslu. Tādējādi tiek mazinātas robežas starp māksliniecišķu un zinātnisku izpēti. *Transbiotics* izstādē būs apskatāmi darbi, kuru labākai novērtēšanai ir vēlama interese par zinātni, tās disciplīnu metodoloģiju un tehnoloģijām, jo izstādes eksponāti lielākoties ir neatraujami saistīti ar zinātnes apgabalu, īpaši bioloģiju un fiziku un kalpo kā šo disciplīnu atsevišķo aspektu kritika u.tml. Ja aplūko izmantotos līdzekļus, tad izstādē redzamos mākslas darbus varētu raksturot šādi – darbi, kas ir tapuši t.s. “virtuves bioloģijas” un amatieru zinātnes kontekstā (Endijs Greisijs, Terike Hāpoja), tie, kuri ir tehnoloģijas (Zane Bērziņa kopā ar Džeksonu Tanu) un eksperimenta (Pols Vanūze) radošs izmantojums mākslā.

Amerikāņu mākslinieks, viens no biomākslas pionieriem, Pols Vanūze piedalās ar darbiem “Applēpto figūru protokolēšana” un “Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce”, kuros kā mākslas darbu materiāls tiek izmantots cilvēka DNS. Londonā dzīvojošā latviešu māksliniece Zane Bērziņa kopā ar arhitektu Džeksonu Tanu un starptautisku pētnieku grupu izveidojusi interaktīvu instalāciju “Estatiskās ēnas” – skārienjūtīgu statiskās elektrības “skulptūru”. Britu mākslinieks Endijs Greisijs savā instalācijā “Tālie dati” interpretē kosmosa vides apstākļos veiktos baktēriju eksperimentus. Somu māksliniece Terike Hāpoja, kuras darbs “Entropija” bija aplūkojams *kim?* galerijā pagājušajā gadā, šoreiz izstāda savus jaunākos darbus “Dialogs” un “Pēctecīgums”, kuros risina cilvēku un citu dzīvo būtņu savstarpējo mijiedarbību.

Taču šīs izstādes kontekstā ir interesanti pievērsties tēmai par māksliniecišķi interpretētu objektu un tā epistemoloģisko statusu, kā arī jautājumam, vai šīs māksliniecišķās prakses pārstāv jaunu paradigmu vai arī ir tās turpinājums jaunā medijā? Ja mēģinātu vienkāršot, uzskatot, ka šāda pētnieciska pieeja ir novatoriska, tad skeptiķi vienmēr varētu norādīt uz acīmredzamu faktu, ka bez iepriekšējas sagatavošanās (kas noteiktā ziņā ir pētniecība) bieži vien ir neiespējami radīt artefaktus, un tāpēc pretenzijas uz novatoriskumu ir nepamatotas. Kā apvienot pētniecības nojēgumu ar mākslas praksi, lai rezultāts nebūtu vienkārši zinātnes sasniegumu un problēmu ilustrācijas un nejaušas perspektīvas un pasaules interpretācijas? Pretējā gadījumā mākslas prakses ir nolemtas vienmēr atrasties zinātnes ēnā. Ja pievēršas jautājumam šādā perspektīvā, tad piedāvātie mākslas darbi epistemoloģiski ir pakārtoti “augstākai” izziņai. Tādējādi saskaroties ar māksliniecišķu interpretāciju, tā ir pakārtota māksliniecišķai izziņai vai arī triviālā nozīmē rada pati savus izziņas objektus. Šāda epistemoloģiska pakārtotība izskaidro, kāpēc māksliniecišķas interpretācijas var norobežot no racionalitātes un attiecināt uz maņu sfēru, kas sniedz tikai atsevišķo notikumu reprezentāciju.

Vai ir iespējams pārvarēt dihotomiju starp zinātnisku pētniecību un interpretāciju? Iespējams, ka tas ir ontoloģisks jautājums. Izstādes nosaukumam ir izvēlēta vārdkopa *pārejošās stabilitātes punkti*, ja aplūko izstādes piedāvājumu kopumā, tad ir redzams, ka to tiešām apvieno šis apakšnosaukums. Šī “pārejošā stabilitāte” var attiekties uz piedāvāto mākslas virzienu, kas darbojas viņpus stabilu akadēmisku institūciju ietvariem. Tādējādi viens no tās sasniegumiem būtu zinātnes un zināšanu demokratizācija, kas būtu nosacīti neatkarīga no noteiktiem biopolitiskiem mehānismiem. Reizē tas arī apzīmē pašu mākslas darbu materialitāti, jo lielākoties tie ir īslaicīgi un nestabili un var pastāvēt tikai īpaši sagatavotās vidēs, bet dažkārt pat “mirstīgi”. Tomēr būtiskāks aspekts ir tas, ka tās uzmanības centrā ir noteikts metafizisks priekšstats, kas aplūko esošo kā pastāvīgi mainīgu.

Izstāde piedāvā šo attiecību nestabilitāti salīdzinoši jaunā medijā – dzīvajā matērijā un mijiedarbībā starp subjektu un fizikālu priekšmetu. Taču kāpēc lai šie māksliniecišķie objekti būtu jaunas problemātikas nesēji tikai tāpēc, ka tie ir iesaistīti mākslas pasaulē? Lai izlīdzinātu epistemoloģisko statusu starp artefaktiem un zinātniskuma kritērijiem, ir nepieciešams pārvērtēt pašu praksi un kategoriski nenošķirt izziņas procesu no tā realizācijas atsevišķā mākslas darbā. Šāda pieeja gūst arvien lielāku atzinību. Piemēram, amerikāņu sociologs Ričards Senets tiecas atteikties no ierasta nošķiruma starp *Homo faber* un *Animals laborens*, kur viens ir problēmas un jautājumu risināošs subjekts, bet otrs tikai realizē doto uzdevumu. Tā vietā ir nepieciešams jauns nojēgums par amatnieku, kas spētu sevī apvienot “galvu” un “rokas”.* Vienkāršojot, iespējams, māksla kā pētniecības problematizēšana ļautu pārvarēt minēto dihotomiju. Tādējādi konferencē pieteiktās runas palīdzēs atklāt dažādus aspektus, kā ir iespējams aplūkot pašu mākslas darba pētniecības fenomenu un tā realizāciju dažādos mākslas projektos. *Transbiotics* izstādes ekspozīcijā redzami darbi uzrāda šādas pieejas iznākumus.

Izstādi papildinās *Transbiotics* vakara publisko lekciju programma Spīķeros, kur izstādes kuratori iepazīstinās ar biotehnoloģiju mākslu un izstādes mākslinieki plašāk stāstīs par saviem darbiem. Savukārt LU Bioloģijas fakultātē notiks biotehnoloģiju radošā darbnīca “Audu inženierija un māksla”, ko vadīs Austrālijas Biomākslas laboratorijas *SymbioticA* vadītāji – mākslinieks Orons Kacs un dr. Ionata Zūra.

Nobeigumā vēl jāpiemin, ka RIXC Mediju telpā notiks festivāla īpašais vakara pasākums, kas “jauno materiālitāti” manifestē “dzīvo performanču” un video programmā. Nīderlandē dzīvojošo mākslinieku Evelinas Domničas un Dmitrija Gelfanda performancē “Mucilaginous Omniverse” zinātniski māksliniecišķā eksperimentā varēs vērot sonificētas silikona eļļas pilienu vibrācijas. Vācu mākslinieku Jurgena Rebla un Tomasa Kēnera performace “Materia Obscura” ir audio vizuāla ekspedīcija starp kustīgajiem attēliem, kristalizētu sāļu un krāsu pastāvīgi mainīgajiem ritmiem un struktūrām, kas ir kā durvis uz Visuma tumšo, neuztveramo matēriju. Savukārt māksliniece no Francijas – Momo Seto video “Planēta A” piedāvā ielūkoties sāls kristālu pasaulē, kas nemanāmi pārņem Zemes dzīvos un auglīgos laukus un jūras, pārvēršot tos kristāliskā, skaistā, taču nedzīvā tuksnesī...

* Richard Sennett: *The Craftsman*. – Allen Lane, 2008

TRANSBIOTICS. Temporal Stability Points

Ainārs Kamoliņš, Rasa Šmite

The Festival for New Media Culture “Art+Communication 2010” will focus on the emerging biotechnologies as means for artistic expression as well as challenge to the constantly changing materiality in arts. This year the festival with its title “TRANSBIOTICS. Temporal Stability Points” takes place in collaboration with “Textures” – the 6th European meeting of the Society for Literature, Science and the Arts which is devoted to exploring materials, structures, surfaces and interfaces transformed by the networked media.

During June 14 to 20, 2010 a joint event programme of “Art+Communicatins” festival and “SLSAeu 2010” conference will take place in Riga on a wide scale exploring innovative approaches in both producing and analyzing works of art. The exhibition “Transbiotics” will take place from June 15 – 20 in *kim?* galleries at Spikeri and it will feature a collection of international biotechnology artworks which will be made available to Latvia’s audiences for the first time – for creating the exhibition works artists have used such new materials as “live matter”, human DNA, the electrostatic field etc. Meanwhile the “Textures” conference stream “Art as research” will consider the process of creating art and its “new materiality” from a theoretical perspective.

The notion of research in arts is the main aspect of the proposed stream thus inviting to limit the borders between artistic and scientific research. The understanding of “Transbiotics” exhibition artworks requires and welcomes an interest in science, its discipline methodologies and technologies, since the pieces are strongly tied to the realm of science, in particular – to physics and biology. Also, they serve as instruments of critique for different aspects of these disciplines. Regarding the artistic means, exhibition artworks can be described as works that have been created in the context of the so called “kitchen biology” and amateur science (Andy Gracy, Terike Haapoja), works that have resulted from creatively applying technologies (Zane Bērziņa and Jackson Tan) and experiment in art (Paul Vanouse).

American artist and bioart pioneer Paul Vanouse is participating with his installations “Latent Figure Protocol” and “Relative Velocity Inscription Device” using the human DNA as material for creating art. London based Latvian artist Zane Bērziņa together with architect Jackson Tan and an international group of scientists have created and interactive installation “E-Static Shadows” – a touch-sensitive “sculpture” exploring static electricity. British artist Andy Gracie with his installation “Deep Data” interprets experiments with bacteria performed in deep space environments. Finnish artist Terike Haapoja whose work “Entropy” was exhibited at *kim?* gallery last year will this time present her most recent works “Dialogue” and “Succession” which deal with human and non-human relations.

Also, the context of this exhibition offers an interesting view on the artistically interpreted object and its epistemological status as well as on the question – if these artworks manifest a new paradigm shift or are they a continuation of an already established art practice but with the means of a new medium? To put it more simply – if we were to say that such research based approach is an innovative practice skeptics can always draw the attention to an inevitable fact that without previous preparation (which in a sense is a research) it is often impossible to create any artifacts and therefore the claim for innovation can be regarded as ill founded. How to combine the notion of research with an artistic practice so that the result is not simply an illustration of scientific achievements and issues or random perspectives and interpretations of the world? Otherwise this leaves science always one step ahead the arts. If we view the question from such perspective the proposed artworks remain epistemologically dependent on the artistic cognition which provides justified true belief. In such case the artistic interpretation is always dependant on the artistic cognition or can be considered to constitute

its own objects of cognition in a rather trivial sense. Such epistemological dependence explains why artistic interpretations may be enclosed from rationality and be subjected to the realm of senses that represent only the singular event.

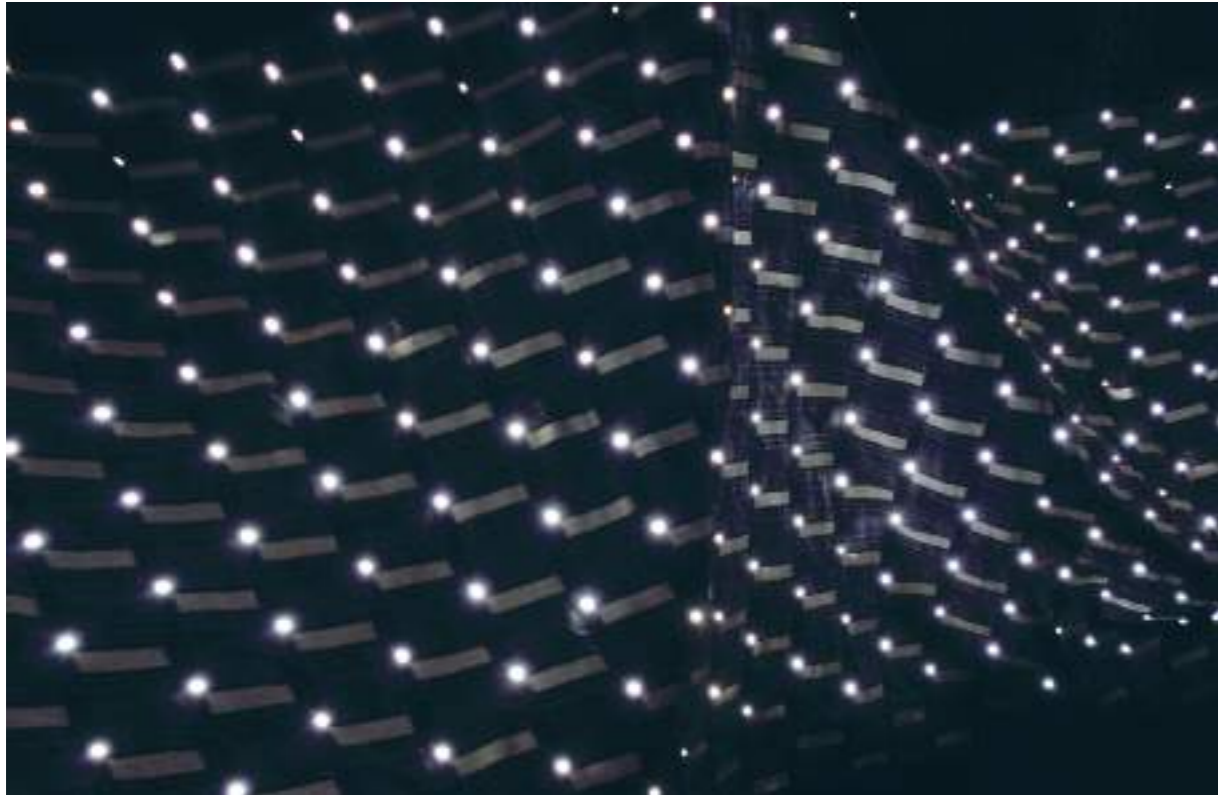
Is it possible to overcome the dichotomy between scientific research and interpretation? This might be an ontological question. The exhibition title includes the phrase “Temporal Stability Points” and by looking at the overall proposed project it becomes visible how this illustrative subtitle signifies the general concept of the exhibition. The “temporal stability” refers to the proposed field of art which operates beyond the boundaries of stable academic institutions. Therefore one of its accomplishments is the democratization of science and knowledge, which could be relatively independent of certain biopolitical mechanisms. At the same time this refers to the materiality of these artworks because mostly they are temporary and instable and can exist in specifically prepared environments, at times being even “mortal”. Nevertheless this draws a certain metaphysical idea to the centre of the attention, which views the existing as ever changing.

The exhibition provides a new medium for this instability of relationships – the living matter and the interaction between the subject and a physical object. But should these artistic objects be considered as carriers of new problematics only because of their adherence to the artworld? In order to equalize the epistemological status between artifacts and science criteria it is necessary to reevaluate the practice itself and not to disassociate the cognition process from its realization in an individual work of art. This approach is becoming more and more appreciated. For example, American sociologist Richard Sennett tends to abandon the familiar division between *Homo faber* and *Animals laborens* one of them being a subject of solving problems and issues while the other only implements the given task. This requires a new notion of a craftsman which would possess both “the head” and “the hands”*. By putting it more simply, art as research may presumably allow to overcome the dichotomy mentioned above. Therefore the conference presentations will help to discover different aspects of possible ways to view the phenomenon of research in art and its implementation within different art projects. The artworks of “Transbiotics” exhibition present the outcome of such approach.

The “Transbiotics” evening lecture programme in Spikeri will serve as a valuable addition to the festival – exhibition curators will introduce biotechnology art and festival artists will present their works. Also, a biotechnology workshop “Tissue Engineering and Art” will take place in University of Latvia, Faculty of Biology conducted by the directors of Australian Bioart Laboratory “SymbioticA” – Oron Catts and Ionat Zurr.

In conclusion the festival will include a special evening event programme at RIXC Media Space where the “new materiality” will be manifested through live performance and video. The performance “Mucilagnious Omniverse” by Evelina Domnitch and Dmitry Gelfand – artists based in the Netherlands – will present artistic experiments with sonicated bouncing silicone oil droplets. German artists Jürgen Reble and Thomas Köner will participate with “Materia Obscura” – an audio visual expedition into crystallized salts and dyes changing rhythm and structure constantly between moving images and opening a door to the dark and unperceivable material of our universe. Meanwhile a movie “Planet A” by French artist Momoko Seto invites into a world of salt crystal formations which are slowly taking over the land by turning it into a physically beautiful but dried out saline desert...

* Richard Sennett: *The Craftsman*. – Allen Lane, 2008

Interaktīvā e-auduma instalācija. Audums austs ar žakardmašīnu, iestrādājot sensorus un integrējot gaismas diodes. / Interactive e-textile installation. A fabric made on a Jacquard loom with woven-in sensors and integrated light diodes. Photo: David Rankalawon

E-STATISKĀS ĒNAS

Zane Bērziņa, Džeksons Tans sadarbībā ar starptautisku pētnieku grupu Interaktīva instalācija ar ieaustiem sensoriem un integrētām gaismas diodēm, kas darbojas kā analogs elektrostatiskais spogulis, 2009

Imersīvā instalācija "E-statiskās ēnas" ir veidota praktiska eksperimentāla pētījuma projekta rezultātā, kurā radošā veidā tiek aplūkots spekulatīvais un poētiskais potenciāls, kas piemīt mūsu ikdienas vidē un ikdienas darbībās sastopamajai statiskajai elektrībai.

Instalācijas elektroniskais audums ir kā statisks spogulis – tas reaģē uz ikdienā neredzamajiem cilvēku un materiālu mijiedarbībā radītajiem lādiņiem, padarot tos redzamus. Šī pilnībā analogā instalācija ir aprīkota ar LED diodēm, miniatūriem tranzistoriem un elektronisku shēmu vijumiem, kas ir vienlaidus apvienoti liela izmēra elektroniska auduma gaismas struktūrā. Instalācijas auduma virsmas laukumos ir iespējams saskatīt pārejošas ēnas, uztverot elektrostatiskos laukus un reaģējot uz apmeklētāju un priekšmetu radītajiem lādiņiem. Tajā pašā laikā tā darbojas arī kā vienkāršs skaņas instruments, kas reaģē uz lādiņu klātbūtni un to intensitāti, kā arī uz cilvēka tuvumu un pieskārieniem.

Šī projekta mērķis bija aplūkot, kā viegli pieejamais, tomēr maz izmantotais elektrostatiskās strāvas fenomens spētu paplašināt mūsu sajūtu pieredzi un papildināt zināšanas par interaktīvo vidi dizaina jomā. Ideālajā gadījumā auduma mīkstajā medijā ietvertās idejas ļautu arī augstākā mērā apzināties elektrostatisko lauku potenciālu, kuri mūs ikdienā aptver, un aicina uz rotaļīgu saspēli starp skatītāju(-iem) un telpu.

Auduma membrāna uztver elektrostatisko izlādi, ko rada izstādes apmeklētāji un attēlo to uz auduma virsmas. Jo lielāka apmeklētāju statiskā izlāde, jo lielāka ir viņu ēna. Apmeklētāji Londonas Zinātnes muzeja Dana centrā, mijiedarbojoties ar instalāciju, 2009. / The textile membrane senses electrostatic charges created by the exhibition visitors and visualises them on its surface – the greater the visitors's static charge, the larger is his or her shadow. Visitors at the Science Museum of London, Dana Centre interactig with the installation, 2009. Photo: David Rankalawon

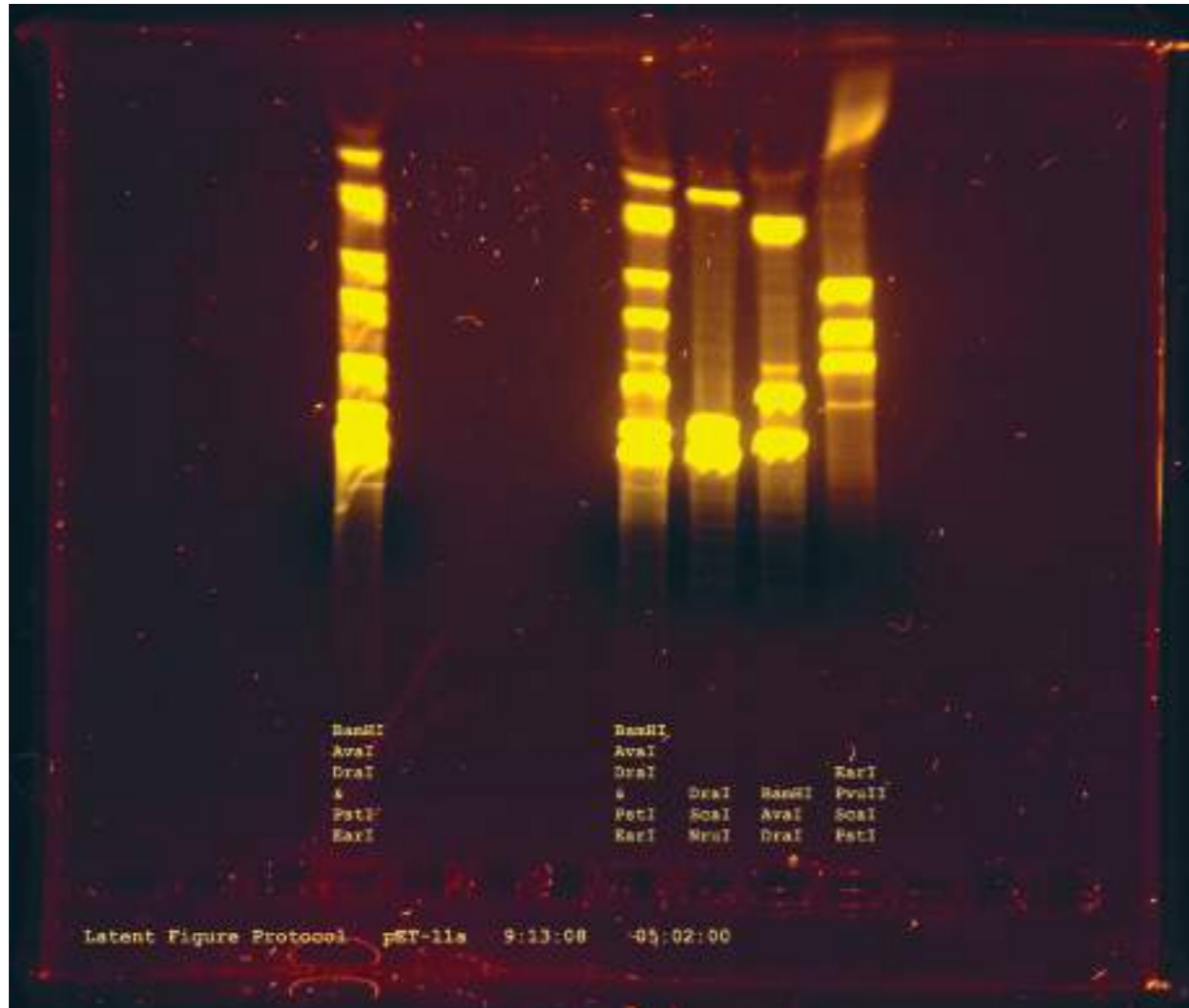
E-STATIC SHADOWS

Zane Bērziņa, Jackson Tan in collaboration with international group of scientists Interactive installation with woven-in sensors and integrated light diodes which functions as an analogue electrostatic mirror, 2009

The immersive *E-Static Shadows* installation which is an outcome of a practice-led experimental research project, creatively explores the speculative and poetic potential of static electricity found in our everyday environments and surrounding our everyday interactions.

The electronic textile acts as a static mirror – responding to the usually invisible charges generated by people interacting with materials and makes these interactions visible. Equipped with tiny LED lights, miniature transistors and woven electronic circuits seamlessly integrated into the large scale luminous electronic cloth structure, the fully analogue installation is able to create transient shadows on the textile display in areas which detect a presence of electrostatic fields, responding to the charges created by viewers and objects. Simultaneously it acts as a simple sonic instrument in response to the presence and intensity of the charges, human proximity and touch.

The underlining intention of the project was to investigate how the easily accessible but little utilised phenomena of electrostatic can add to our sensory experiences and advance the design knowledge of interactive environments. Ideally, these translations embedded in the soft medium of cloth shall provoke a higher awareness of the potential of electrostatic fields surrounding our habitat and initiate playful interactions between the viewer(s) and the space.

Apslēpto figūru protokolēšana, fotogrāfija, figūra izveidota no baktēriju plazmīda pET-11A DNS 2008. gada 19. septembrī. Enzīmi, kas izmantoti, lai apstrādātu DNS, ir uzskaitīti katras DNS attēla kolonnas apakšā / Latent Figure Protocol, photograph, figure produced with the DNA of bacterial plasmid pET-11A on September, 19, 2008. Enzymes used to process the DNA are listed at the bottom of each column of the DNA image.

APSLĒPTO FIGŪRU PROTOKOLĒŠANA

Pols Vanūze
Eksperiments/instalācija, 2007

“Apslēpto figūru protokolēšana” ir mediju instalācija, kurā tiek izmantoti DNS paraugi attēlu radīšanai. Instalācija ietver reālu zinātnisku eksperimentu, kura nofilmētais rezultāts ir redzams izstādes norises laikā. “Apslēpto figūru protokolēšanā” tiek izmantots reaktīvais gēls un elektriskā strāva attēlu radīšanai, kuri ir tiešā veidā saistīti ar izmantotajiem DNS paraugiem. Attēlošanas process instalācijā ir atkarīgs no tā, kāda izmēra DNS ir nepieciešams katrai joslai, lai pie noteikta ātruma kustības spētu rasties pareizais attēls. Principā tas ir gluži kā nodarboties ar molekulāro bioloģiju ATPAKAĻ-GAITĀ. Parasti zinātnieki lieto attēlošanas tehniku, lai noteiktu kāda organisma ģenētisko informāciju, taču Vanūze šajā instalācijā izmanto interneta datubāzēs pieejamos ģenētiskās informācijas paraugus, lai veidotu “ieplānotos” attēlus. Kopumā darbs tiecas graut esenciālisma priekšstatus par identitāti, kā arī deterministu ideju par bioloģisko likteni, destabilizējot uzskatu, ka “DNS pirkstu nospiedums” varētu būt kaut kas dabisks.

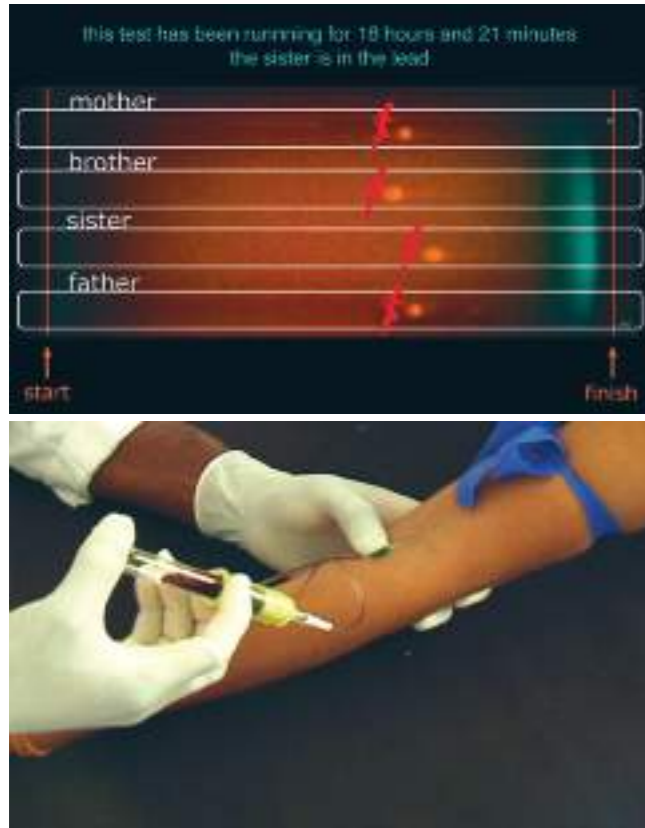

Apslēpto figūru protokolēšana, instalācijas skats, CEPA galerija, Bufalo, 2008 / Latent Figure Protocol, installation view, CEPA Gallery, Buffalo, 2008

LATENT FIGURE PROTOCOL

Paul Vanouse
Live experiment/installation, 2007

Latent Figure Protocol (LFP) is a media installation that uses DNA samples to create emergent representational images. The installation includes a live science experiment, the result of which is videotaped and repeated for the duration of the gallery exhibit. Employing a reactive gel and electrical current, LFP produces images that relate directly to the DNA samples employed. The LFP imaging process relies upon knowing what size DNA is required for each band to move at the proper speed to make the correct image. This is essentially doing molecular biology IN REVERSE. Usually scientists use imaging techniques to determine an organism’s genetic sequence, whereas Vanouse utilizes known sequences in online databases to produce “planned” images. *Latent Figure Protocol* seeks to undermine essentialist notions of identity and determinist senses of biological destiny, and to destabilize idea that the “DNA fingerprint” is somehow natural.

Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce, interaktīvās instalācijas datora ekrāna uzņēmums / Relative Velocity Inscription Device, computer still from interactive installation

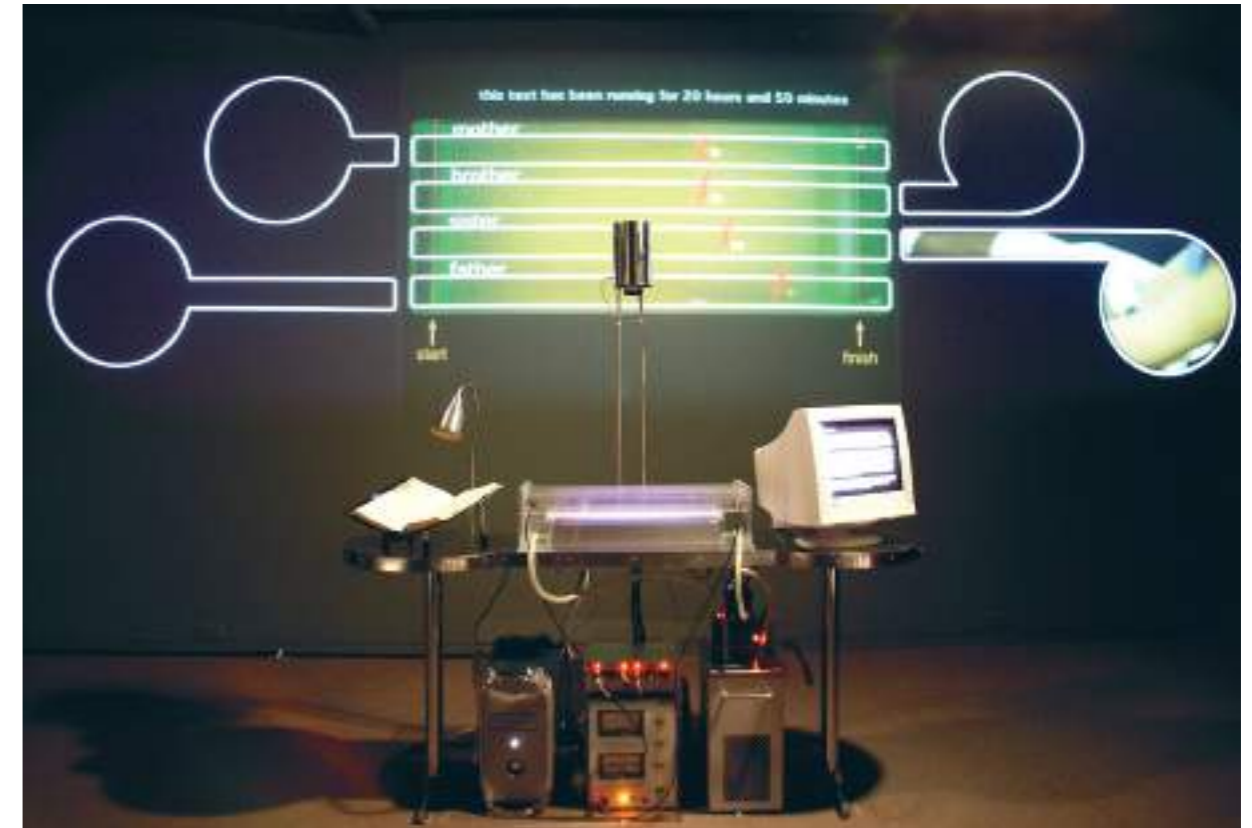
Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce, procesa uzņēmums, attēlā redzama asins ņemšana no "māsas" pirms ādas krāsas gēna fragmentu amplifikācijas / Relative Velocity Inscription Device, process still, image shows the drawing of blood from "the sister" prior to the amplification of skin color gene fragments

RELATĪVĀ ĀTRUMA MĒRĪŠANAS IERĪCE

Pols Vanūze

Eksperiments/interaktīva instalācija, 2002

"Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce" ir reāls zinātnisks eksperiments, kurā tiek izmantots paša mākslinieka jamaikiešu izcelsmes ģimenes dažādu rasu DNS. Eksperiments ir veidots kā instalācija, kurā tiek izmantots ar datora palīdzību regulējams DNS atdalīšanas gēls, caur kuru lēnām pārvietojas četru ģimenes locekļu DNS. Eksperimenta ietvaros notiek ģimenes locekļu ādas, gēnu DNS sacīkstes, kur tie savā starpā sacenšas burtiskā veidā un kur tiek vērtēts katra DNS ātrums, kas izpaužas, piemēram, kā "ģenētiskā sportiskā sagatavotība". Instalācijā ir iekļauta arī viena no agrīnākajām eigēnikas publikācijām, ļaujot apmeklētājiem gūt ieskatu par šo "sacīkšu" vēsturisko fonu, kamēr uz skārienjūtīga ekrāna ir apskatāmi eksperimenta detalizētie rezultāti. "Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce" atrodas spriedzes pilnajā telpā starp mūsdienu genomikas kritiskajām un utopiskajām vērtībām un rasu politiku. Mākslas darbs liek pārvirzīt diskusiju no subjektu fizikālo ķermeņu atšķirībām uz viņu DNS, no jauna ironiskā veidā to antropomorfizējot un piešķirot vērtību DNS kustībām, it kā katrs paraugs piedalītos īstā skrējienā, sacenšoties ar citiem ģimenes locekļu DNS paraugiem. "Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce" ir rasu reiss, kas tiecas izdzēst liecības par cilvēka ķermeni.

Relatīvā ātruma mērīšanas ierīce, instalācijas skats, Henry Art Gallery, Sietla, ASV, 2002

Relative Velocity Inscription Device, installation view, Henry Art Gallery, Seattle, USA, 2002

THE RELATIVE VELOCITY INSCRIPTION DEVICE

Paul Vanouse

Live experiment/interactive installation, 2002

The Relative Velocity Inscription Device (RVID) is a live scientific experiment using the DNA of the artist's own multi-racial family of Jamaican descent. The experiment takes the form of an installation containing a computer-regulated DNA separation gel through which four family members' DNA slowly travels. DNA from their skin color genes are literally "raced" against one another, implying a valuation of its speed such as "genetic fitness". An early eugenic publication within the installation allows viewers access a historical precursor of this "race", while a touch-screen display details the results of this particular experiment. RVID operates in the tense space between critical and utopian appraisals of contemporary genomics and the politics of race. It transfers the discussion of difference from the physical bodies of its subjects to their DNA, and ironically re-anthropomorphizes their DNA by inscribing value to its movements as if each sample were running a foot race against other family members' DNA samples. RVID is a race, about "race" in which the body has been erased.

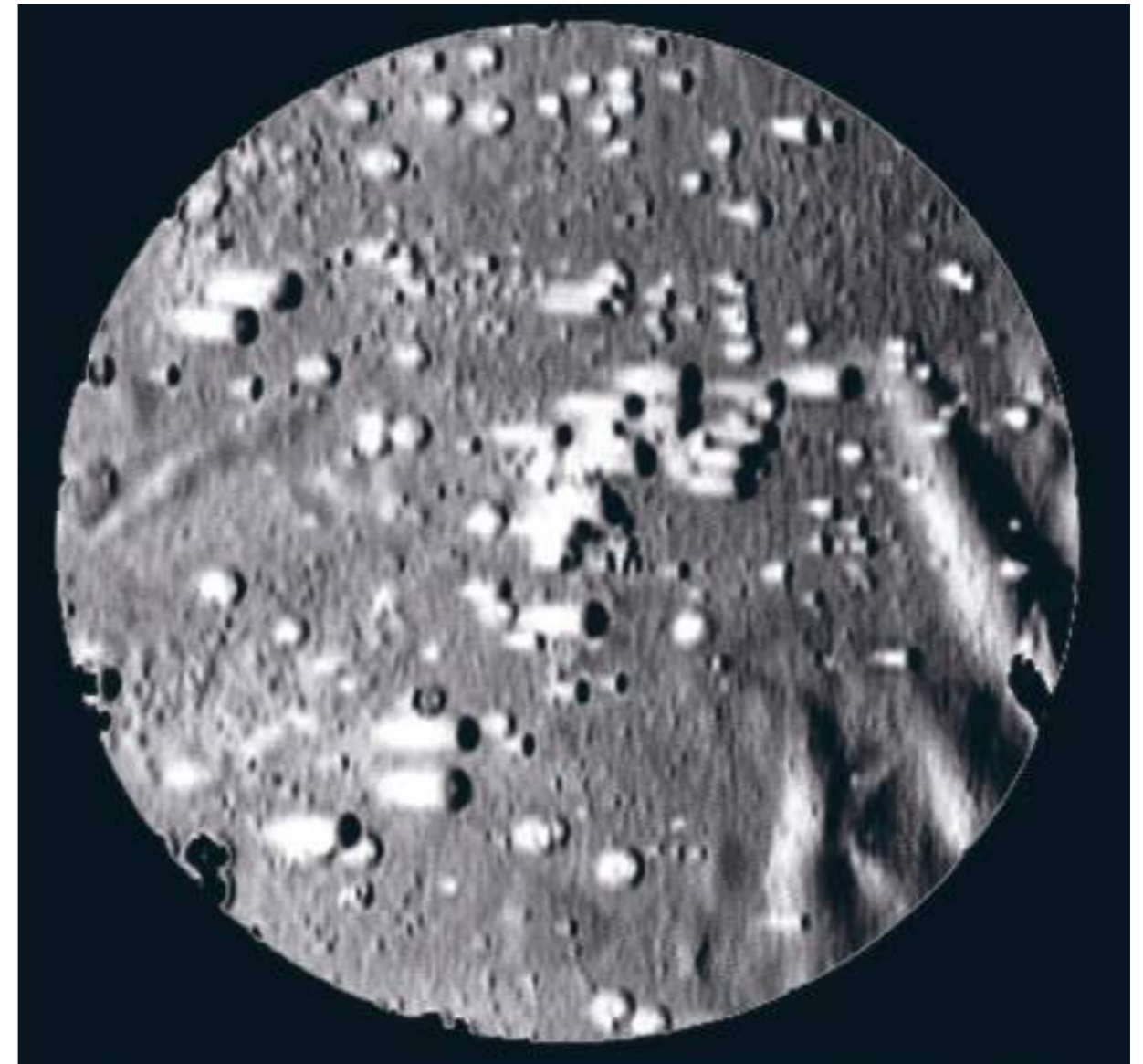
Teelpot – Izelpot (2008), Pēctecīgums (2008) / Inhale – Exhale (2008), Succession (2008). Photo: Terike Haapoja

PĒCTECĪGUMS

Terike Haapoja / Viena kanāla video instalācija, 2008

Mēs katrs sevi uztveram kā autonomu, individuālu būtni. Tomēr uz mūsu ķermeņa virsmas un to iekšienē dzīvo miljoniem citu būtnu: mikrobi un parazīti, kuri ne vien izraisa slimības, bet ir nepieciešami, lai mēs justos labi. Tas, kā noris mijiedarbība starp ķermeņa īpašnieku un šīm kopienām, joprojām ir noslēpums, jo līdz šim mums ir izdevies atklāt mazāk kā 1 % no populācijas, kuru dēvējam par "sevi".

Video ierakstā ir redzama augšanas baktērija uz audekla, kas ticis nospiests no mākslinieces sejas. Baktēriju kolonijām kļūstot redzamām ar neapbruņotu aci, skaidrāks top arī pats portrets. Par oriģinālo kultivēšanas laukumu tika izmantots 20 x 30 cm liels apjoms, un 4 min ilgajā video ir redzams 9 dienu ilga procesa rezultāts.

Kadrs no video / Still from video

SUCCESSION

Terike Haapoja / 1 channel video installation, 2008

We perceive ourselves as autonomous individuals. Still, billions of others live in and on our bodies: microbes and parasites, not only causes of diseases but also essential for our well-being. The interaction between us, the host organism, and these communities is still very much a mystery, as only less than 1 percent of the population that we call "us" has been identified.

The video shows a recording of the growth of bacteria on a canvas that was pressed on the artist's face. The portrait becomes visible as colonies of bacteria, visible to the naked eye, emerge. The size of the original cultivation is 20x30 cm. The process of 9 days has been edited to a 4 minute loop.

Dialogs, 2008 / Dialogue, 2008. Photo: Terike Haapoja

DIALOGS

Terike Haapoja

Interaktīva instalācija, 2008. Koki, elpa, CO₂ sensori, elektronika, skaņa
Programmēšana un tehniskais dizains: Aleksī Pihkanens un Greguārs Ruso

Fotosintēzes procesa rezultātā oglekļa dioksīds pārveidojas cukuros un citās organiskās vielās. Gandrīz visa dzīvība ir atkarīga no fotosintēzes vai nu tiešā vai arī netiešā veidā kā galvenā enerģijas avota pārtikā. Bet fotosintēze ir arī nozīmīga normāla skābekļa līmeņa saglabāšanai atmosfērā. To labot spēj organismi, kuros noris fotosintēze, izelpojot jeb izplatot oglekļa dioksīdu atmosfērā un atbrīvojoties no skābekļa kā blakus produkta. Līdz ar to mijiedarbību starp sugām var skatīt kā fizisku, jo mēs savā ziņā esam daļas no vienas vielmaiņas.

Instalācija "Dialogs" ļauj veidoties sadzirdamam dialogam starp izelpu un auga fotosintēzes procesu. Koki atbildēs uz apmeklētāju svilpieniem, svilpojot pretī. Šis darbs liek vairāk apzināties mijiedarbības attiecības starp apkārtējo vidi un dabas vidi.

Instalācija sastāv no īstu, augošu koku platformas un no soliņa, kas paredzēts apmeklētājiem. Apmeklētāji tiek aicināti svilpot vai elpot CO₂ sensorā, kas novietots soliņa priekšā. CO₂, ko izelpo apmeklētāji aktivizē gaismu un nelielās mērierīces, kas piestiprinātas pie koku zariem. CO₂ līmeņa pazemināšanās mērierīcēs, ko rada fotosintēze, ir dzirdama kā svilpojoša skaņa. Gaismas, skaņa, CO₂, digitālās un analogās tehnoloģijas veido informācijas ķēdi, kas ļauj apmeklētājiem uztvert mijiedarbību ar dabas vidi ne vien kā fizisku procesu, bet arī kā informācijas plūsmu. Mākslas darbā tiek izmantota no mežu ekoloģijas tehnoloģijām adaptēta tehnika.

Dialogs, 2008, Kopiēna, 2007 / Dialogue, 2008, Community, 2007. Photo: Terike Haapoja

DIALOGUE

Terike Haapoja

Interactive installation, 2008. Trees, breath, CO₂ sensors, electronics, sound
Programming and technical design: Aleksī Pihkanen and Gregoire Rousseau

In the process of photosynthesis carbon dioxide is converted into sugars and other organic compounds. Nearly all life depends on photosynthesis either directly, or indirectly as the ultimate source of energy in food. But photosynthesis is also essential for maintaining the normal level of oxygen in the atmosphere. As we breath out or release carbon dioxide into the atmosphere, photosynthetic organisms can fix it, releasing oxygen as a by product. The interaction between species is thus physical, as practically we are parts or the same metabolism.

The installation *Dialogue* enables an audible dialogue between breathing and the plants' photosynthesis process. When the visitor whistles to the trees they respond by whistling back. The work aims at raising our consciousness on the interactive relationship with our surroundings and the non-human environment.

The installation consists of a platform, thoroughly which live trees grow, and a bench for the visitors. The visitor is invited to whistle or breathe to the CO₂ sensor placed in front of the bench. The CO₂ exhaled by the visitor activates the light and the small measuring chambers attached to the branches of the trees. The decreasing of the CO₂ level inside the measuring chambers, caused by photosynthesis, is presented as a whistling sound. Lights, sound, CO₂, digital and analogue technology form a circuit of information which enables the viewer to perceive the interaction with non-human environment not only as a physical process but also as flow of information. The technology used in the work is an adaptation of the technology used in forest ecology.

Instalācijas kopskats no personalizētās "Abstract Machines", El hervidero, Gihona, Spānija, 2010 / General view of installation from the solo exhibition "Abstract Machines" at El hervidero, Gijon, Spain, 2010

TĀLIE DATI

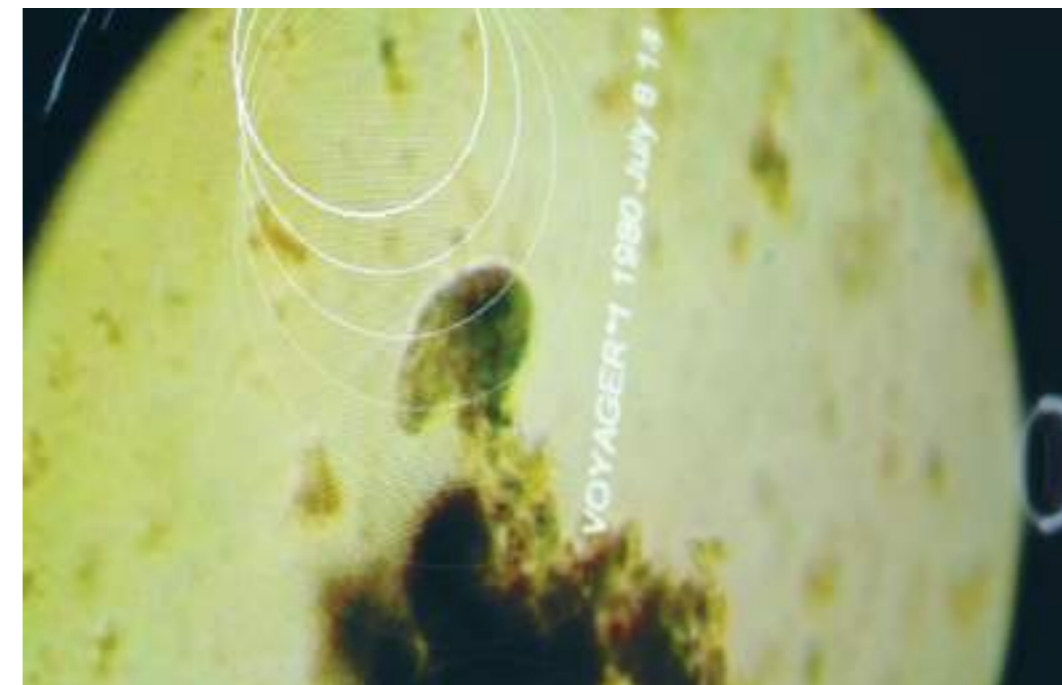
Endijs Greisijs / Instalācija, 2009

Kopš 70. gadiem kosmosā tikušas nosūtītas vairākas pētnieciskas robotikas ierīces Saules sistēmas atālāko robežu pētīšanai. Šīs mašīnas satur sensoru rindas, ar kurām tiek veikti mērījumi un noteiktas starpplanētu un starpzvaigžņu telpas īpašības. 70. gadi bija utopisks periods zinātnē, kā arī zinātniskajā fantastikā – mēs cerējām, ka līdz mūsdienām jau tiks veikti regulāri lidojumi uz Mēnesi, ka mums būs bāze uz Marsa un ka būsīm iepazinuši citas dzīvības formas. Mūsdienu jaunākā astrobioloģijas zinātne balstās uz pragmatiskākiem mērķiem. Vispārēji tiek uzskatīts, ka, neraugoties uz diendienā atklātajām jaunajām planētām, dzīvības formas vai pierādījumi par to kādreizējo eksistenci, ko mēs varētu atklāt, varētu būt tuvāka mikrobiem, nekā cilvēciskām būtnēm.

TĀLIE DATI (prototips 1) veido pirmo posmu ilgtermiņa projektā "Tālie dati", kurā tiek izmantoti dati no dziļā kosmosa zondēm, lai veidotu Saules sistēmas vides elementu simulāciju organismu kultūrās, kas tiek izmantotas astrobioloģijā patlaban. Tālā visuma apstākļi tiek nodrošināti gauskājiem, nematodēm un magnētiskajām baktērijām ar pašizgatavotas astrobioloģijas laboratorijas palīdzību.

TĀLIE DATI (prototips 1) izmanto magnetometra datus no *Pioneer* un *Voyager* zondēm, lai simulētu magnētisko lauku eksperimentus ar gauskāju kultūrām. Gauskāji ir vieni no svarīgākajiem organismiem kosmosa biozinātnē, jo tie spēj izturēt dažādas ekstrēmas vides un atrasties zemas aktivitātes režīmā ilgā laika posmā. Pie paātrināta ātruma apstākļiem gauskāji tiek pakļauti spēcīgai magnētisko lauku iedarbībai, kādi ir raksturīgi četrām lielajām gāzu planētām, kā arī tām sarežģītākajām planētām, kas atrodas pie mūsu Saules sistēmas pašām robežām.

Instalācija sastāv no mikroskopa un īpaši izveidota gauskāju šūnu trauka, kurā ir izvietoti arī elektromagnēti. Instalācijas abos monitoros ir redzami ienākošie dati un reāllaika video ar gauskājiem magnētisko lauka līniju ietekmē brīžos, kad uz tiem iedarbojas magnētisko lauku svārstības. Kontroles panelis ļauj apmeklētājam izvēlēties zondi eksperimenta veikšanai.

Fragments no mikroskopa ekrāna / Microscope screen detail

DEEP DATA

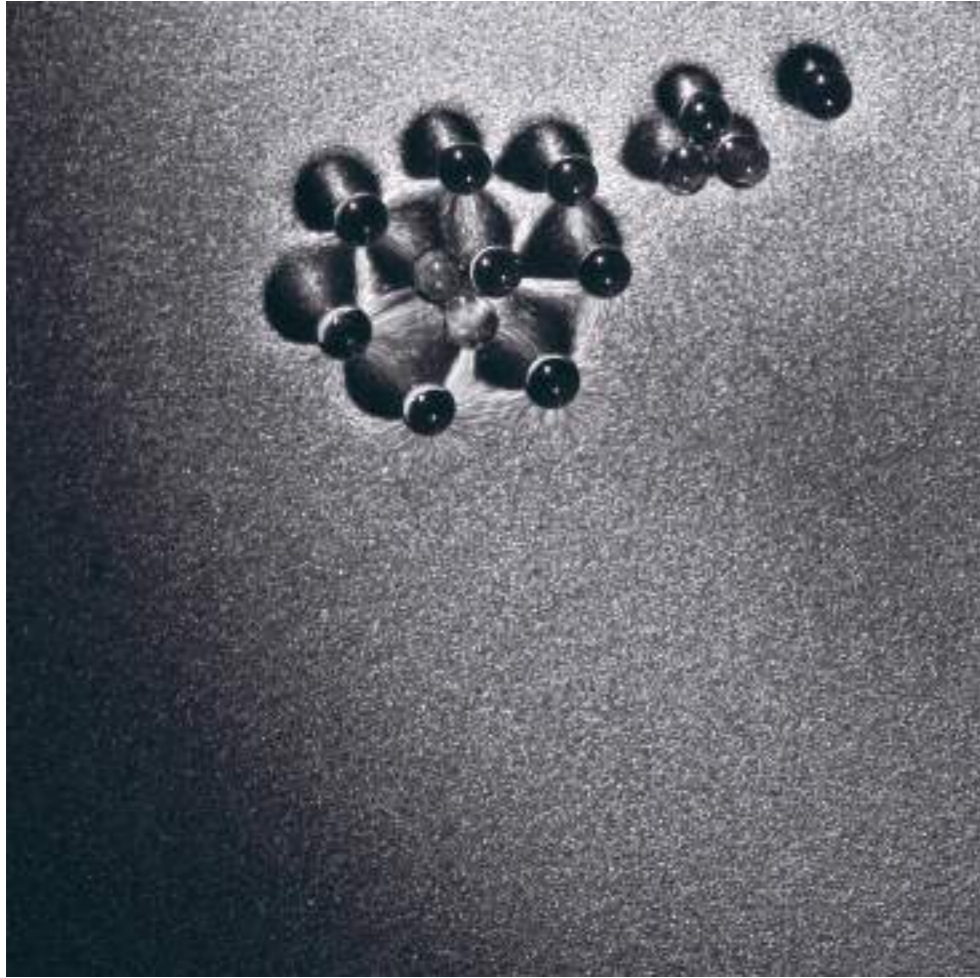
Andy Gracie / Installation, 2009

Since the early 1970s we have sent a number of robotic explorers into space to examine the outer limits of the Solar System. These machines carry arrays of sensors with which to measure and define the characteristics of interplanetary and interstellar space. The 1970s were a utopian period in science and science fiction – we hoped that by now we would be regularly visiting the Moon, have a base on Mars and would know of other life forms. The recent science of astrobiology is based on a more pragmatic realisation. It is generally understood that, despite the daily discovery of new planets, we are more likely to find life, or evidence of past life, closer to microbes than to ourselves.

DEEP DATA (prototype 1) forms the first stage of the long term *Deep Data* project, which uses data from deep space probes to recreate elements of the Solar System environment within cultures of organisms currently used in astrobiology. Tardigrades, nematodes and magnetic bacteria are inserted into deep space conditions within a DIY astrobiological laboratory.

DEEP DATA (prototype 1) uses the magnetometer data from the *Pioneer* and *Voyager* probes to recreate magnetic field experiments on cultures of tardigrades. Tardigrades are becoming one of the most important organisms in space bioscience as they are able to withstand various extreme environments and to enter suspended animation for long periods of time. Following an accelerated timeline the tardigrades experience the intense magnetic fields of the four gas giant planets and the more subtle and complex ones at the very edge of our solar system.

The installation consists of a microscope and a custom designed culture vessel for tardigrades which also houses electromagnets. Two flat monitors display the incoming data and the live video of the tardigrades with superimposed magnetic field lines as they experience the shifting magnetic fields. A control box allows the viewer to select which probe will be used for the experiments.

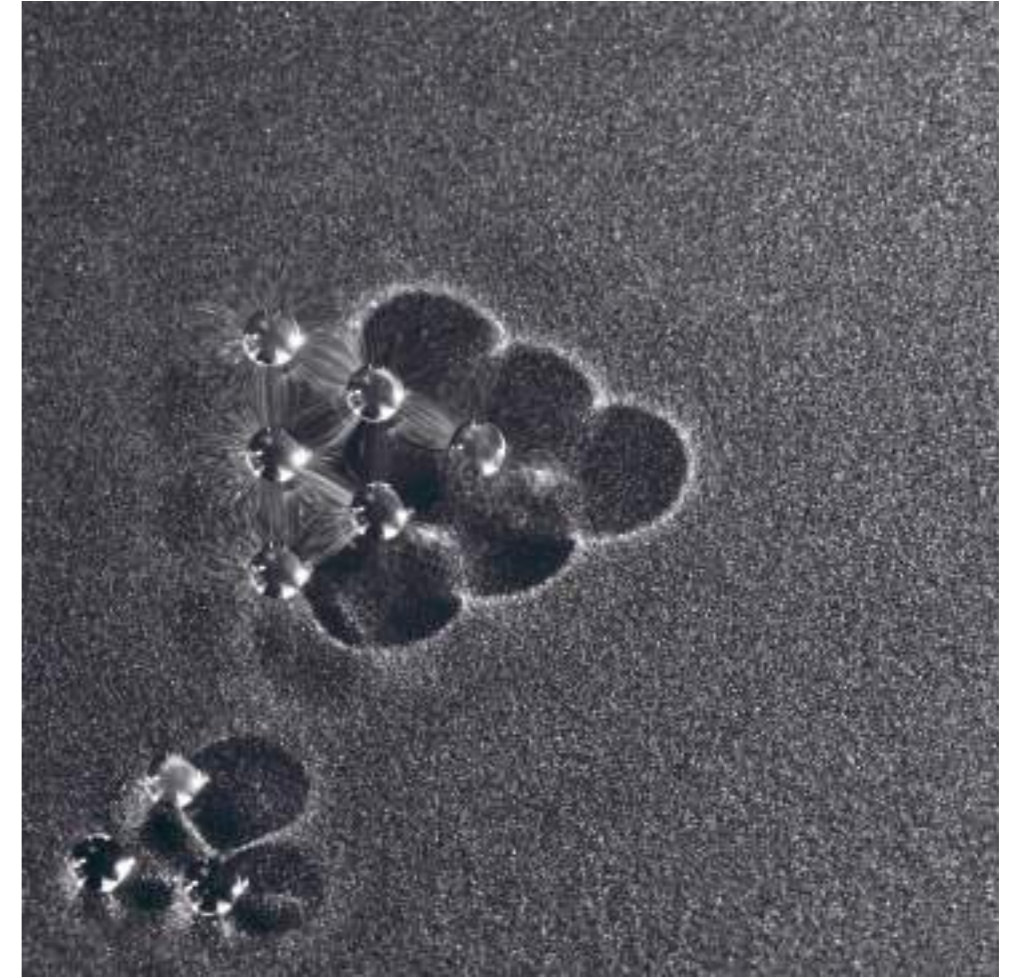
Heksagonāla akustiski apstādīnātu silikona eļļas pilienu režģveida struktūra / Hexagonal lattice formation of acoustically suspended silicone oil droplets. Photo © Evelina Domnitch and Dmitry Gelfand

MUCILAGINOUS OMNIVERSE

Evelīna Domniča un Dmitrijs Gelfands / Performance

Performancē ir redzami sonificētas silikona eļļas virsmā veidoti silikona eļļas pilieni, kas it kā pilot sastingst plānā, zem katra piliena akustiski veidotā gaisa membrānā. Nošķirot šos pulsējošos sferoidus no pārējā šķīduma, tiek panākta to vibrācijas uz gaismas — eļļas virsmas. Atkārtoti kustīgais piliens izraisa stāvošā kapilārā viļņa rašanos, kas savienojas ar blakus esošo pilienu viļņiem. Šis tuvais, pievelkošais spēks pārtop pilienu pāru orbitālā kustībā, veidojot šo pilienu ķekarus. Stabilāku impulsu brīžos rodas pašorganizējoši ģeometriski kopumi, kuri ir saistīti ar tuvāko sfēru sablīvēšanos: paaugstinot frekvenci samazinās attālums starp pilieniem, kas savukārt izraisa biezu režģveida struktūru veidošanos.

Caur pedantiskajiem spēka lauku rakstiem neskaidrā robeža starp makroskopiskajiem un kvantu fenomeniem kļūst saredzama neapbruņotai acij. Būdam desmit miljonu reižu lielāks nekā atoms, atsevišķais eļļas piliens ir lielākais objekts, kurā ir novērojama viļņa-daļiņas dualitāte. Kad piliena raidītie viļņi paši savas atstarošanās rezultātā veido interferenci, piliens sāk dreifēt jeb "staigāt" līdzās viļnim. "Tas, ko mēs redzam, ir atsevišķās daļiņas difrakcija un interference ar klasisko sistēmu. Savulaik tika uzskatīts, ka šis fenomens tiks "rezervēts" kvantu fizikas mērogu pasaulei." [Physical Review Letters, Y. Couder, E. Fort]

Atkārtotā atlecošā piliena ietekmē tiek izraisīts kapilārais vilnis, kas savienojas ar blakus esošo pilienu viļņiem / The repeated impact of a bouncing droplet incites a capillary wave that interlocks with the waves of neighboring droplets

MUCILAGINOUS OMNIVERSE

Evelina Domnitch and Dmitry Gelfand / Performance

Above the surface of upwardly sonicated silicone oil, falling droplets of the same liquid are suspended by a thin membrane of air, acoustically regenerated underneath each droplet. Without coalescing for extended periods, these palpitating spheroids bounce on the air-oil interface. The repeated impact of a bouncing droplet incites a standing capillary wave that interlocks with the waves of neighboring droplets. This close-range attractive force can result in the orbital motion of droplet pairs and clusters. During more stable modes of excitation, self-organizing geometric rafts emerge in accordance with the closest packing of spheres: the distance between droplets decreases with increasing frequency, leading to dense lattice formation.

Through meticulous force field tailoring, the nebulous frontier between macroscopic and quantum phenomena can be pierced by the naked eye. Ten million times larger than an atom, a non-coalescing oil droplet is the largest object to manifest the self-interferential signature of wave-particle duality. When the wave packet emitted by the droplet interferes with its own reflections, the droplet begins to drift or "walk" along the wave. "We observe single-particle diffraction and interference with a classical system. This phenomenon was thought to be reserved to the quantum scale." [Physical Review Letters, Y. Couder, E. Fort]

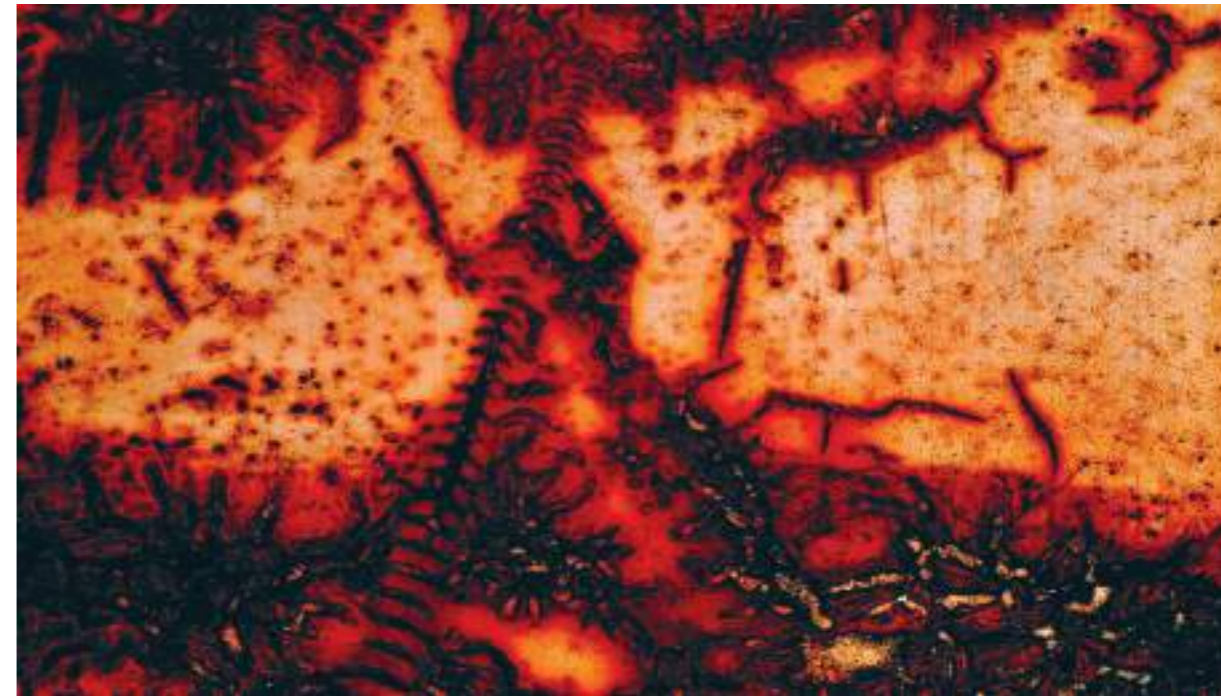
Kadrs no *Materia Obscura* / Still from *Materia Obscura*, © Jürgen Reble 2009

MATERIA OBSCURA

Jürgens Reble, Tomass Kēners
Audiovizuāla performance

Visumu lielākoties veido tumša un neuztverama matērija. Šī performance paver durvis uz šo pasauli. Kā vizuālo materiālu avots *Materia Obscura* performancē tiek izmantoti aptuveni 25000 augstas izšķirtspējas 16mm "kemogrammu" attēli, ko Jürgens Reble ir savulaik pats izveidojis. Šīs "kemogrammas" ir radītas, pakļaujot filmas lentes materiālu unikāliem, alķīmiskiem pārveidojumiem. Performances laikā norisināsies attēlu pēdējais datormontāžas etaps. Tā būs vizuāla ekspedīcija starp kustīgajiem attēliem un kristalizētu sāļu un krāsu pastāvīgi mainīgajiem ritmiem un struktūrām. Filmiņas ķīmisko elementu iekšienē atklājas tās materialitātes savāda skaistums un bagātīgums.

Savā mūzikā Tomass Kēners vienmēr ir tiecies pietuvoties uztveres robežām, mēģinot iedibināt komunikāciju ar pasauli viņpus realitātes. *Materia Obscura* kvadrofonskais inscenējums paplašina performance telpu, kurā horizontālā laika plūsma sastopas ar skaņas impulsiem, radot vertikālo dimensiju, kur klātbūtnes nojausma un fragmenti kļūst uztverami, redzamajai matērijai kļūstot arvien tumšākai.

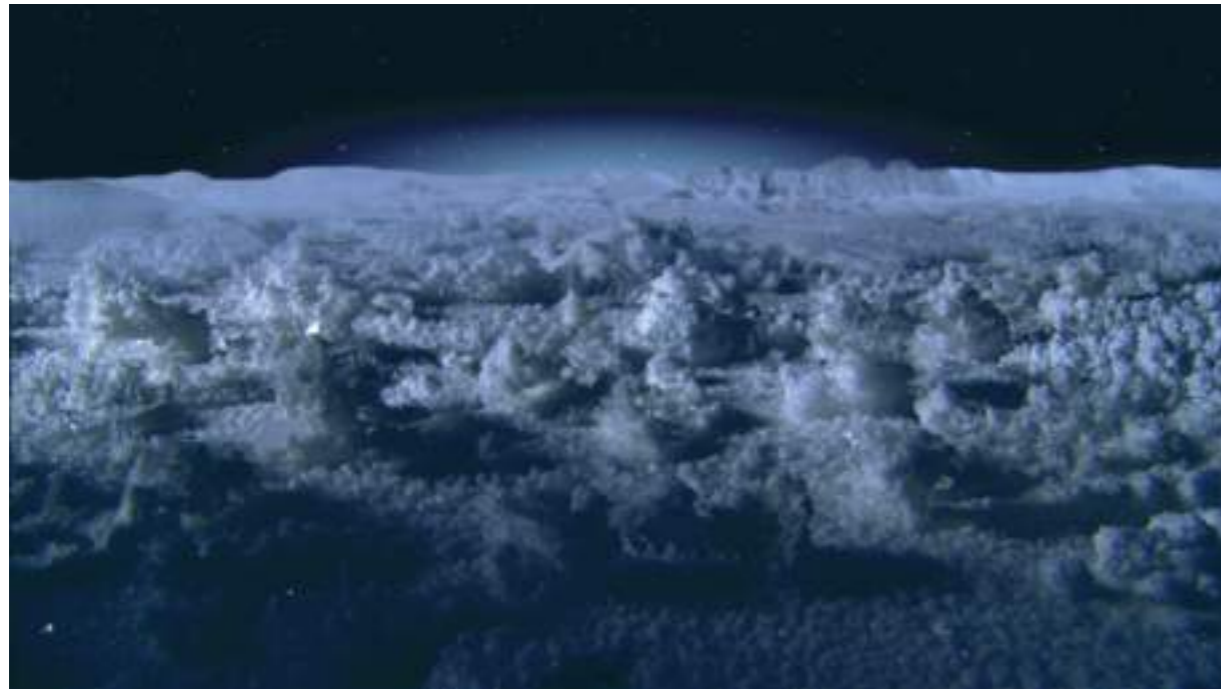
Kadrs no *Materia Obscura* / Still from *Materia Obscura*, © Jürgen Reble 2009

MATERIA OBSCURA

Jürgen Reble, Thomas Köner
Audiovisual live performance

Our universe consists mostly of dark and unperceivable materia. This performance is a door to enter this world. The visual source material for *Materia Obscura* is about 25000 scans in high resolution of 16mm "chemograms" that Jürgen Reble produced in the past. These "chemograms" are made by unique alchemical transformations of the film material itself. The final editing of the image streams will happen live on the computer. It is a visual expedition into crystallized salts and dyes which are changing rhythm and structure constantly between moving images. Inside the chemical elements of the film appears the bizarre richness and beauty of its materiality.

In his music, Thomas Köner always moved towards the borders of perception, as if it was a means of communication with the beyond. The quadrophonic staging of *Materia Obscura* expands the performance space, where the horizontal flow of time meets with the sonic impulse and creates a vertical dimension, in which premonition, memory and splinters of Here and Now become perceptible as the darkening of the observed Materia.

Kadrs no Planēta A / Still from Planet A

PLANĒTA A

Momoko Seto

HD video, 7 min, 40 s, 2008

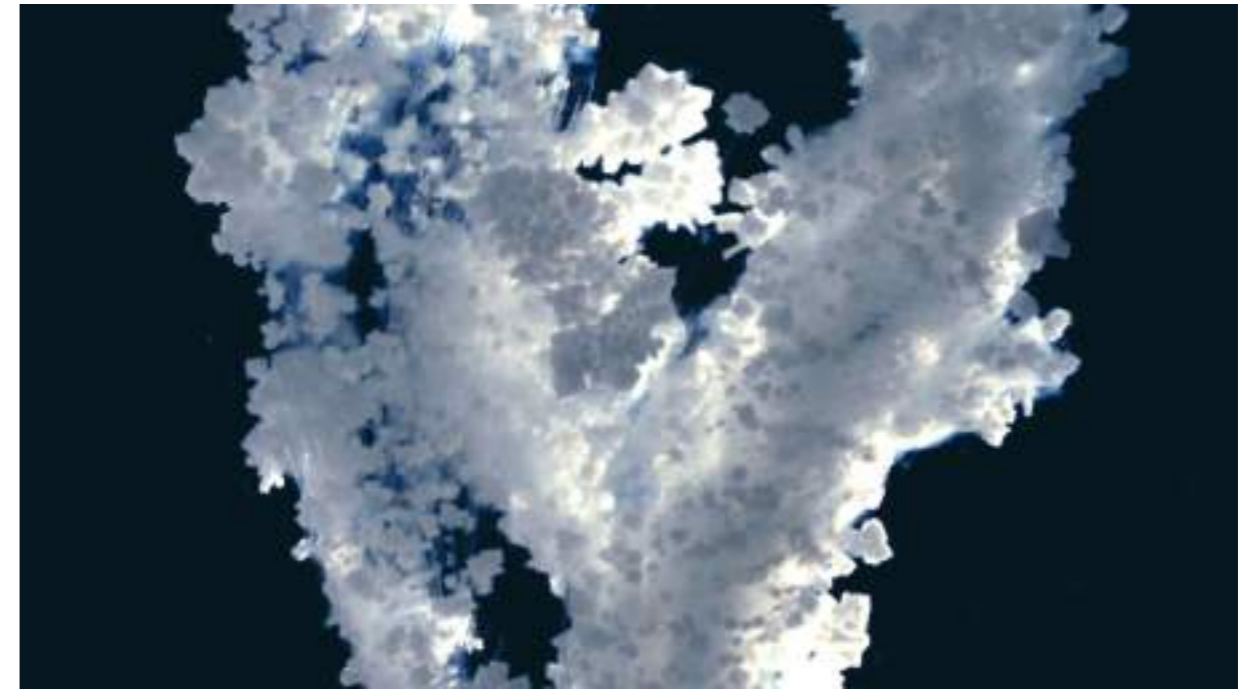
Sāls: atstātās pēdas, ūdens trūkums, laiks, progresējoša epidēmija, dzīvā kapsēta.

Ūdens: manevri, absolūtā vērtība, auglība, saknes, iespēja.

Kokvilna: korupcija, ekonomiski apsvērumi, hidrofilija, pārtuksnešošānās.

Pasaule ir kļuvusi par plašu, izkalstošu planētu, kur kokvilnas audzēšana, kas tikusi pārmērīgi ekspluatēta ekonomisku iemeslu dēļ, ir galvenais pārtuksnešošānās cēlonis. Sāls tuksnesis pārklāj hektāriem izžuvušas zemes, kur sāk parādīties savādi sāls koki. Šī parādība sevī atbalso vēl lielāku ekoloģisko nelaimi – Arāla jūras pārtuksnešošanos. Un atbildīgs kā vienmēr ir cilvēks...

Filmā tiek demonstrēta raizu pilna, savāda, taču rotaļīga pasaule, kas sastāv vienīgi no sāls kristālu veidojumiem. Kristālu fiziskais skaistums un to korozīvās īpašības rada īpatnēju antinomiju, kas mums atgādina par dzīvo, invazīvo un bīstamo radību. Filmas autori interesē zinātniskās fantastikas žanrs, kur tiek izmantotas pesimistiskas parabolas, lai radītu provokācijas pasaulē, kurā dzīvojam. Caur sāls pasauli netiešā veidā uzmanība tiek pievērsta pārtuksnešošānās tematikai, kas ietekmē noteiktus pasaules reģionus, kuri gluži kā Arāla jūra ir industrializācijas un bezgalīgās peļņas ekonomikas upuri. Divas ļoti vienkāršas parādības – sāls un ūdens – rada sirreālu telpu un tajā pašā laikā norāda uz iespēju, ka šī fantasmagorija kādā dienā (ja ne jau pašlaik) var kļūt par neatgriezenisku realitāti.

Kadrs no Planēta A / Still from Planet A

PLANET A

Momoko Seto

Video HD, 7 min, 40 sec, 2008

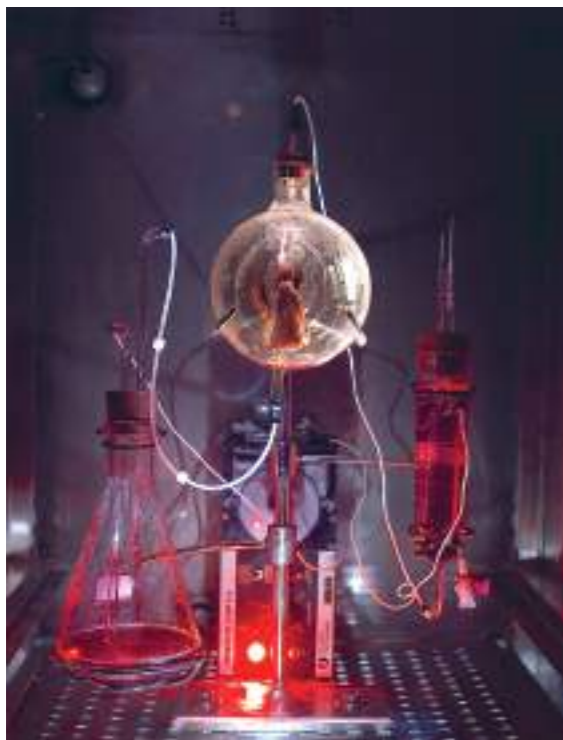
Salt: trace, absence of water, passage of time, invading epidemic, living cemetery.

Water: maneuver, absolute value, fertility, rhizomes, chance.

Cotton: corruption, economic issues, hydrophily, desertification.

The world has become a vast dried out planet, where the growing of cotton, over exploited for economical reasons is the main cause of desertification. A saline desert covers acres of dried out land where strange salt trees appear. This phenomenon echoes an even greater ecological disaster, the desertification of the Aral Sea. And man is always responsible...

This film shows a worrisome, strange yet playful world composed only of salt crystal formations. The crystals' physical beauty and their corrosive features create a curious antinomy which reminds us of a living, invading and dangerous creature. I am interested in the science-fiction genre that uses pessimistic parabolas to evoke the world in which we live. Through the salt world, I would like to implicitly express the theme of desertification, which affects certain areas of the globe, which, like the Aral Sea, are victims of industrialization and excessive economy use. Two very simple matters, salt and water, recreate a surrealist space and at the same time, suggest the possibility that this phantasmagoria can one day (if not already) be an irreversible reality.

Āda bez upuriem – bežuvju jakas prototips, kas izaudzēts tehnoloģiski zinātniskā “ķermenī”. *The Tissue Culture & Art* (Orons Kacs un Ionata Zūra). Biodegradabls polimērs, saistaudi un kaula šūnas, 2004 / *Victimless Leather – A Prototype of Stitch-less Jacket grown in a Technoscientific “Body”*. *The Tissue Culture & Art* (Oron Catts & Ionat Zurr). Biodegradable polymer connective and bone cells, 2004

AUDU INŽENIERIJAS UN MĀKSLAS RADOŠĀ DARBNĪCA

Darbnīcas vadītāji: **Orons Kacs un Dr. Ionata Zūra**

SymbioticA – Anatomijas un cilvēku bioloģijas skola, Rietumāstrālijas universitātē

<http://www.symbiotica.uwa.edu.au>

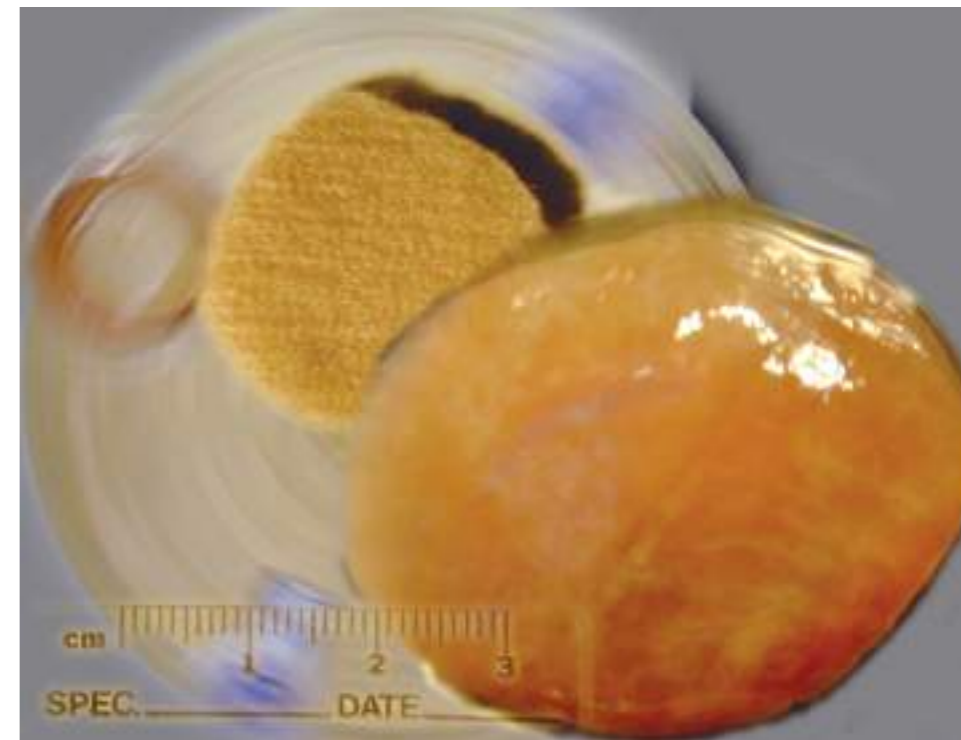
Audu kultūra un audu inženierija piedāvā jaunas mākslinieciskās darbošanās sfēras. Šim biomedicīnas nozarēm ir būtiska ietekme uz to, kā tiek traktēta ķermeņa uztvere, pašizziņa un medicīniskā domāšana. Audu inženierija sniedz iespēju mainīt audu trīsdimensionālo struktūru – modificēt to izmēru, formu un veidus.

Vienas dienas intensīvajā radošajā darbnīcā mākslinieki un citi interesenti tiks iepazīstināti ar cilvēka/dzīvnieka audu kultūras un audu inženierijas pamatprincipiem, kā arī ar to vēsturi un dažādiem mākslinieciskiem projektiem, saistītiem ar audu kultūru un audu inženieriju.

Orons Kacs un Dr. Ionata Zūra ir vairāku apbalvojumu ieguvēji, mākslinieki, pētnieki un kuratori, kas ir izveidojuši starptautiski atzītu Audu kultūras un mākslas projektu (<http://www.tca.uwa.edu.au>). Kopš 1996. gada viņi ir bijuši rezidenču mākslinieki Anatomijas un cilvēku bioloģijas skolā, kas 2000. gadā kļuva par *SymbioticA* tapšanas centrāli. Viņi tiek uzskatīti par biomākslas pionieriem, un tiek aicināti kā vadošie lektori un izstāžu kuratori. Orons Kacs un Ionata Zūra ir vairāku publikāciju autori un piedalījušies starptautiskās izstādēs, viņu darbi atrodas MoMA kolekcijā Ņujorkā. Orons Kacs ir Bioloģiskās mākslas izcilības centra Rietumāstrālijas universitātes direktors, savukārt Ionata Zūra, kura savu doktora grādu ieguvusi Rietumāstrālijas universitātes Arhitektūras, ainavas un vizuālās mākslas fakultātē, ir *SymbioticA* akadēmiskā koordinatore. *SymbioticA* ir ieguvusi Zelta Nikes balvu festivāla *Prix Ars Electronica* “Hibrīdmākslas” kategorijā. Nesen Kaca un Zūras darbi tikuši izstādīti Mori mākslas muzeja “Medicīnas un mākslas” izstādē Tokijā un “Dizaina un elastīgā prāta” izstādē MoMA muzejā Ņujorkā.

Orons Kacs un Ionata Zūra bijuši viespētnieki Eksperimentālās mākslas centrā, Stenforda universitātē (2007) un Audu inženierijas un orgānu ražošanas laboratorijā, Masačūsetsas galvenajā slimnīcā, Hārvarda medicīnas skolā (2000–2001).

“Audu inženierijas steiks nr.1”
2000. “Bezķermeniskas virtuves”
pētījums. *The Tissue Culture & Art*
(Orons Kacs un Ionata Zūra).
Nedzimuša jēra skeleta muskulis
un degradabla poliglīkola polimēra
struktūra, 2000–2001 /
“Tissue Engineered Steak No.1”
2000. A study for “Disembodied
Cuisine”. *The Tissue Culture & Art*
(Oron Catts & Ionat Zurr).
Pre-Natal sheep skeletal muscle
and degradable PGA polymer
scaffold, 2000–2001

TISSUE ENGINEERING AND ART WORKSHOP

Workshop leaders: **Oron Catts and dr. Ionat Zurr**

SymbioticA – School of Anatomy & Human Biology, University of Western Australia

<http://www.symbiotica.uwa.edu.au>

Tissue culture and tissue engineering represent a new area for artistic engagement. These branches of biomedical research have a major influence on perceptions of body, self and medical thinking. Tissue engineering enable researchers to grow three dimensional living tissues constructs of varying sizes, shapes and tissue types.

This one day intensive workshop will introduce artists and other interested people to basic principles of human/animal tissue culture and tissue engineering, as well as to its history and the different artistic projects working with tissue culture and tissue engineering.

Award winning artists, researchers and curators, Oron Catts and dr. Ionat Zurr formed the internationally renowned Tissue Culture and Art Project (www.tca.uwa.edu.au). They have been artists in residence in the School of Anatomy and Human Biology since 1996 and were central to the establishment of *SymbioticA* in 2000. They are considered pioneers in the field of biological arts and are invited as keynote speakers, curate exhibitions, publish widely, exhibit internationally and their work has been collected by MoMA New York.

Catts is the Director of *SymbioticA*: the Centre of Excellence in Biological Arts at UWA and Dr Ionat Zurr, who received her PhD from the Faculty of Architecture, Landscape and Visual Arts, UWA – is researcher and *SymbioticA*'s academic co-ordinator. *SymbioticA* won the inaugural *Prix Ars Electronica*, Golden Nica in Hybrid Art Category. Oron and Ionat have exhibited all over the world. They have recently exhibited as part of the part of the Medicine and Arts exhibition at the Mori Art Museum (Tokyo), and the Design and Elastic Mind Exhibition, MoMA NY. Their work in on permanent collection at the MoMA New York.

They have been visiting scholars at The Experimental Art Centre, Stanford University (2007) and The Tissue Engineering & Organ Fabrication Laboratory, Massachusetts General Hospital, Harvard Medical School (2000–2001).

Biogrāfijas

Latvijā dzimusī pētniece, māksliniece un dizainere **Zane Bērziņa** strādā šķērsojot dizaina, mākslas, tekstilizstrādājumu, materiālo zinātņu, elektronikas un teorētiskās domas jomu robežas, īpašu uzmanību pievēršot dizainam un izstrādes procesam. Ieguvusi doktora grādu Londonas Mākslas universitātē un ir profesore *Berlin-Weissensee* Mākslas skolā Vācijā un asociētā profesore Goldsmitha Londonas Universitātes Digitalajā studijā, kā arī viena no *e-text+textiles* līdzdibinātājām Rīgā, Latvijā.

Džeksons Tans 2005. gadā ieguvis arhitekta grādu Londonas Universitātes koledža. Džeksons Tans ir līdzdibinātājs un viens no starpdisciplināra arhitektūras uzņēmuma *in square lab* vadītājiem, kas nodarbojas ar arhitektūru un pētniecību īpaši responsīvās vides jomā. Tana darbi un raksti tikuši plaši izstādīti un publicēti vairākās valstīs, tajā skaitā Lielbritānijā, Vācijā, ASV, Zviedrijā u.c.

Pols Vanūze darbojas jauno tehnoloģisko formu jomā kopš 1990. gada. Viņa mākslinieciskā darba virzītājspēks ir starpdisciplināritāte un kaislīgs amatierisms. Pola Vanūzes elektroniskais kino, bioloģiskie eksperimenti un interaktīvās instalācijas tikušas izstādītas 20 valstīs un daudzviet ASV. Vanūzes darbu ir atbalstījušas tādas organizācijas kā *Creative Capital Foundation*, *Renew Media Foundation*, *New York State Council on the Arts*, *New York Foundation for the Arts*, *Pennsylvania Council on the Arts* un *National Science Foundation*. Pols Vanūze ir asociētais profesors Bufalo Universitātē, kur viņš ir arī viens no Jauno mediju maģistra studiju programmas vadītājiem.

Terike Hāpoja ir vizuālā māksliniece, strādā un dzīvo Helsinkos, Somijā. Terikes Hāpojas darbi ir video, instalāciju un performanču projekti, kurus raksturo jauno mediju un jauno tehnoloģiju inovatīvi pielietojumi. Hāpojas darbi pievēršas dzīvās un nedzīvās dabas attiecībām un sadursmei starp pasaules subjektīvo pieredzi objektīvu zināšanu ietvaros. Hāpoja ir ieguvusi maģistra grādu Somijas Teātra akadēmijā (Performanču mākslas un teorijas nodaļā) un Somijas Mākslas akadēmijā. Pašlaik strādā pie sava mākslas pētījuma doktora darba Helsinku Mākslas akadēmijā.

Endijs Greisijs ir mākslinieks, kas darbojas dažādās disciplīnās, ieskaitot instalācijas, skaņu, video un bioloģiskus pētījumus. Viņš darbojas starp mākslu un zinātņi, kur tiek nodrošināta telpa mijiedarbībai starp organiskām un mākslīgām sistēmām. Viņa darbi bijuši izstādīti Lielbritānijā, kā arī Francijā, Spānijā, ASV, Japānā, Meksikā un Austrālijā, un ir prezentēti vairākās konferencēs un semināros, kā arī dažādās publikācijās un rakstos.

Dmitrijs Gelfands (dz. 1974, Sanktpēterburgā, Krievijā) un *Evelina Domniča* (dz. 1972, Minskā, Baltkrievijā) rada sensoras imersīvas vides, kurās fizika, ķīmija un datorzinātne saplūst ar pārdabiskām filozofiskām praksēm. Šībrīža atklājumos, kas īpaši saistīti ar viņņu fenomenu, māksliniekus nodarbina uztveres jautājumu izpēte. Dmitrijs Gelfands un Evelina Domniča ir sadarbojušies ar vairākām zinātniskās pētniecības iestādēm, ieskaitot Gētingenas universitātes 3. Fizikas institūtu (Vācijā), Progresīvo zinātņu un tehnoloģiju institūtu (Japānā), *Risco Lab* (Krievijā) un institūtu *Meurice Institute* (Beļģijā). Dmitrijs Gelfands un Evelina Domniča ir saņēmuši Japānas mediju mākslas izcilības balvu (2007) un divus *Ars Electronica* goda apbalvojumus (2007. un 2009. gadā).

Jurgens Reble dzimis 1956. gadā Diseldorfā, Vācijā. 70. un 80. gadu beigās bijis grupas *Schmelzdahin* dalībnieks. 80. gadu sākumā sāka veidot savas filmas, performances un instalācijas, kurās bieži izmantoja manuāli apstrādātu filmu materiālu, pakļaujot to mehāniskai un ķīmiskai iedarbībai, un kinematogrāfijas aparāta rekonstrukciju. Kopš 1992. gada strādā kopā ar skaņu mākslinieku Tomasu Kēneru, veidojot filmas, instalācijas un performances. Rebles darbi tikuši izstādīti Modernās mākslas muzejā Ņujorkā, Luvras auditorijā Parīzē, Amsterdamas Kino muzejā, Volkeras mākslas centrā Mineapolisā. 1997. gadā saņēmis Bonnas Mākslas fonda stipendiju. Jurgens Reble dzīvo un strādā Bonnā, Vācijā.

Tomass Kēners dzimis 1965. gadā Bokhumā, Vācijā, mācījies Dortmundes mūzikas koledža un studējis elektronisko mūziku *CEM-Studio* Arnhemā. Līdz 1994. gadam Kēners strādājis kino industrijā par montāžas režisoru un skaņu inženieri. Kēners paplašināja laika un skaņas krāsu koncepciju uz attēliem, kas rezultējās video instalācijās, fotogrāfijā un tikla mākslā. Par sākumpunktu kalpoja skaņu kompozīcija, kurā pakāpeniski tika integrēti performances un vizuālās valodas aspekti vispirms sadarbībā ar kino mākslinieku Jurgenu Rebli performancē *Alchemie* (1992). Pēc tam Kēners sāka veidot filmu skaņu celiņus un mūziku Luvras muzejam un *Musée d'Orsay* Parīzē, kas pavadīja vēsturiskās mēmas filmas. Tomass Kēners saņēmis nozīmīgus apbalvojumus. Kēnera audiovizuālie darbi ietverti Pompidū centra un citu muzeju kolekcijās.

Momoko Seto (dz. 1980, Tokijā, Japānā), mācījies Tokijas Franču skolā un studējusi Marseļas Telotājmākslas koledža (2006. gadā ieguvusi maģistra grādu). Kā apmaiņas studente studējusi Sanfrancisko mākslas koledža Kalifornijā (ASV, 2004). *Le Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains* (2006–2008) stipendiāte. Strādā par filmu veidotāju Nacionālajā zinātnes pētniecības centrā (CNRS / *Asia Network*) Parīzē. Momoko Seto ir vairāku filmu autore, kuras izrādītas vairāk nekā astoņdesmit starptautiskos festivālos un mākslas pasākumos. Dažas no tām ieguvušas arī starptautiskus apbalvojumus.

Biographies

Originally from Latvia, as a practice-led researcher, artist and designer **Zane Bērziņa** works across the boundaries of design, art, textile crafts, materials science, electronics and theory with a main focus on the design and production processes. Zane Bērziņa holds a PhD from The University of Arts London, is Professor at the Art College Berlin-Weißensee, Germany and an Associate of the Goldsmiths Digital Studios, University of London as well as Co-founder of *e-text+textiles* in Riga, Latvia.

Jackson Tan completed his graduate diploma in architecture in University College London in 2005. He is the co-founding director of *in square lab*, an interdisciplinary architecture firm which focuses on architectural practice and research, in particularly within the field of responsive environments. Jackson's works and writings have been widely exhibited and published in numerous countries, including Great Britain, Germany, USA, Sweden and others.

Paul Vanouse has been working in emerging technological forms since 1990. Interdisciplinarity and impassioned amateurism guide his art practice. His electronic cinema, biological experiments, and interactive installations have been exhibited in 20 countries and widely across the US. Vanouse's work has been supported by Creative Capital Foundation, Renew Media Foundation, New York State Council on the Arts, New York Foundation for the Arts, Pennsylvania Council on the Arts, and National Science Foundation. He is an Associate Professor of Visual Studies at the University at Buffalo where he co-directs the Emerging Media MFA.

Terike Haapoja is a visual artist, working and living in Helsinki, Finland. Her work consists of videos, installations and performance projects, characterized by the innovative use of new media and new technology. Haapoja's work deals with human-non-human relations and the clash of subjective experience of the world with objective knowledge of it. Haapoja has a MA degree both from the Theater Academy of Finland (dep. of Performance art and theory) and from the Academy of Fine Arts in Finland. She is currently working on her artistic research PhD in the Academy of Fine Arts in Helsinki.

Andy Gracie is an artist working between various disciplines including installation, sound, video and biological practice. His work is situated between the arts and the sciences, creating situations of exchange between organic and artificial systems. He has shown work across the UK and also in France, Spain, USA, Japan, Mexico and Australia, presented at numerous conferences and seminars and published a number of articles and papers.

Dmitry Gelfand (b.1974, St. Petersburg, Russia) and **Evelina Domnitch** (b. 1972, Minsk, Belarus) create sensory immersion environments that merge physics, chemistry and computer science with uncanny philosophical practices. Current findings, particularly regarding wave phenomena, are employed by the artists to investigate questions of perception and perpetuality. The duo has collaborated with numerous scientific research facilities, including the Drittes Physikalisches Institut (Goettingen University, Germany), the Institute of Advanced Sciences and Technologies (Japan), Risco Lab (Russia) and the Meurice Institute (Belgium). They are the recipients of the Japan Media Arts Excellence Prize (2007), and two *Ars Electronica* Honorary.

Jürgen Reble, born 1956 in Düsseldorf. In the late 1970s and 80s he was a member of the film ensemble *Schmelzdahin*. Beginning in the 80s he began making his own work in film, performance and installation often rooted in manual processing of film footage using mechanic and chemical influences and reconstruction of the cinematographic apparatus. Since 1992 he works together with the sound artist Thomas Köner in the fields of film, installation and performance. His works have exhibited at the Museum of Modern Art, New York; Auditorium of the Louvre, Paris; Filmmuseum Amsterdam; Walker Art Center, Minneapolis. In 1997 he has got a scholarship from the Kunstfond in Bonn. Reble lives and works in Bonn, Germany.

Thomas Köner, born in 1965 in Bochum, Germany. Thomas Köner attended the music college in Dortmund and studied electronic music at the CEM-Studio in Arnhem. Until 1994 he worked for the film industry as editor and sound engineer. He extended his concept of time and sound colour to images, resulting in video installations, photography and net art. His point of departure was composition of sound in which aspects of a performance and visual language were gradually integrated at first in the collaboration with film artist Jürgen Reble in the live performance *Alchemie* (1992). Following this, he started to compose film soundtracks and music to accompany historic silent films for the Louvre Museum and the Musée d'Orsay, Paris. His works have received significant awards. The Centre Pompidou and other museums have acquired his audiovisual works for their collections.

Momoko Seto was born in 1980 in Tokyo, Japan and has studied in French school of Tokyo, and afterwards went to Fine Arts College of Marseille, France (Master degree in 2006). She has been selected as international exchange student at California College of the Arts of San Francisco/Oakland (USA) (2004), also fellowship student at *Le Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains* (2006–2008). Works for CNRS (National Scientific Reseach Center, Asia Network) as filmmaker, in Paris. She has made several movies which were selected and shown in more than eighty international festivals and art events. Some of them won international prizes.

MĀKSLA KĀ PĒTNIECĪBA

SLSAeu 2010: TEKSTŪRAS sesijas tēzes

ART AS RESEARCH

SLSAeu 2010: TEXTURES conference stream, abstracts

Henks Borgdorfs, Šēra Dorufa

Mākslinieciskā pētniecība: ne-konceptuālisms, reālisms un negaidītais

Pašreizējās diskusijas nozīme, kas risinās fenomenoloģijas, kognitīvo zinātņu un psihes filozofijas krustpunktā, balstās perspektīvās, ko tā varētu pavērt attiecībā uz pētniecības ne-konceptuālā satura atbrīvošanu mākslas prakses ietvaros no eksplīcēto, skaidrojošo, deskriptīvo vai interpretatīvo pieeju puses, kas ir ierastas citos mākslas pētījumos.

Mākslai piemīt spēja (kas skaidri izpaužas mākslinieciskajā pētniecībā) radīt fundamentālas idejas un perspektīvas, kas mums ļauj pasauli atklāt un tajā pašā laikā padara pasauli par to, kas tā ir vai kas tā varētu būt. Šādu ne-konceptuālo pasaules izteikšanas veidu varētu dēvēt par mākslinieciskās izpētes reālismu.

Māksla rada telpu neiedomātajam, negaidītajam – vadoties pēc domas, ka lietas varētu būt arī citādas. Māksla aicina uzkavēties pie esošā robežas, un tā sniedz mums ieskatu potenciāli iespējamajā. Mākslinieciskā pētniecība ļauj formulēt šīs neskaidrās perspektīvas pārdomātākā veidā.

Mūsu kopīgā prezentācija norisināsies jautājumu – atbilžu formā, kurā tiks apspriesta un plašāk izvērsta mākslinieciskās pētniecības un materiālās domāšanas diskursīvā doktrīna. Mūsu kopīgi izveidotā pieeja apliecina mākslinieciskās pētniecības lomu neiedomātā, reālā un negaidītā transversālo vektoru formulēšanā. Tas, kā šī diskusija varētu veidoties un izvērsties un kā varētu izdoties savstarpējas dinamikas veidošana starp negaidīto un kompozīciju, ne-konceptuālo un konceptuālo pētāmā jautājuma ietvaros, ir tematika, kuru mēģināsim aplūkot kopīgiem spēkiem.

Kerola Greja, Hetere Deldeja

“Poiēsis pedagoģija”

“Mākslinieciskās”, praksē balstītās izpētes doktorantūras studiju iespējamā nākotne

Mēs vēlētos aicināt palūkoties no kritiska skatu punkta uz praksē balstīto doktorantūras pētniecisko studiju attīstīšanos mākslas un dizaina jomās augstākās izglītības nozarē ar nolūku nodrošināt vairāk informācijas, ko varētu izmantot, pieņemot pedagoģiskus lēmumus jaunu doktorantūras programmu uzsākšanai un īstenošanai.

Iesākumā mēs gribētu minēt dažus iebildumus attiecībā uz terminoloģiju, pret kuru būtu ieteicams izturēties piesardzīgi. Jēdzienu “māksla kā pētniecība” var uztvert kā strīdīgu, neskaidru un tādu, kas izraisa drīzāk kvēlas diskusijas, nekā izgaismo lietas būtību. “Doktora grāds studijas mākslā” ir

Henk Borgdorff, Sher Doruff

Artistic Research: Non-conceptualism, realism and contingency

The significance of the current discussion at the intersection of phenomenology, cognitive sciences and philosophy of mind lies in the prospects it may open for liberating the non-conceptual content of research in and through art practices from the explicit, explanatory, descriptive or interpretive approaches that are so common in other research on the arts.

Art has the ability – articulated in artistic research – to impart and evoke fundamental ideas and perspectives that disclose the world for us and, at the same time, render that world into what it is or can be. This non-conceptual articulation of the world we live in is what we may call the realism of artistic research.

Art creates room for that which is unthought, that which is unexpected – the idea that all things could be different. Art invites us to linger at the frontier of what there is, and it gives us an outlook on what might be. Artistic research is the deliberate articulation of these contingent perspectives.

Our joint presentation will take the form of speaker/respondent in which discursive tenets of artistic research and material thinking are debated and elaborated upon. Our shared approach acknowledges the role artistic research plays in articulating the transversal vectors of the unthought, the real and the contingent. Just how these articulations might take shape and disseminate, how the relational dynamics between contingency and composition, the non-conceptual and the conceptual might play out and come to form in the research object is the theme we will together pursue.

Carole Gray, Heather Delday

A ‘Pedagogy of Poiesis’

Possible futures for ‘artistic’ practice-led doctoral research

We offer critical perspectives on the rapid development of practice-led doctoral research in the art and design higher education sector, with the intention of helping to inform the pedagogic decisions in initiating and implementing new doctoral programmes.

We begin by raising some cautions and irritations on terminology. ‘Art as research’ can be seen as a contentious, confusing term, generating more heat than light; ‘PhD in studio art’ is misleading, suggesting research might be a closed off, disconnected activity; the term

Henk Borgdorff is until September 2010 professor in Art Theory and Research at the Amsterdam School of the Arts and research fellow at the University of the Arts, The Hague. From September 2010 he will be professor of Research in the Arts in The Hague and visiting professor of Aesthetics at the Faculty of Fine, Applied and Performing Arts at the University of Göteborg (Sweden). His research interests are critique of metaphysics, music aesthetics and epistemology of artistic research. A selection of his articles can be found at <http://www.english.ahk.nl/en/research-groups/art-theory-and-research/publications/>

Sher Doruff is an interdisciplinary artist, theorist and researcher. She is a Mentor in the Amsterdam Masters of Choreography programme and a Research Fellow in the Art, Theory, Research and Innovation (ARTI) research group at the Amsterdam School for the Arts (NL). She is also Adjunct Faculty in the SMARTlab PhD programme at the University of East London (UK) and teaches in the Masters of Artistic Research programme at the University of Amsterdam.

Carole Gray is an independent artist, researcher and higher education consultant with significant experience as a visiting academic at a number of international and UK Art and Design institutions. She is currently an international advisor on ‘artistic’ research at the University of Liepāja, Latvia. This involves advising and teaching on the newly validated New Media Art Masters programme, as well as participating in

maldinošs, jo no tā iespējams secināt, ka pētniecība ir noslēgta aktivitāte; turpretīm jēdziens “mākslinieciskais pētījums” palīdz izskaidrot pieeju, kādā tiek veikta izpēte (līdzīgi kā “zinātnisks pētījums”). Turpmāk referātā mēģināsim ieviest zināmu skaidrību par praksē balstīto pētniecību, kas radās Lielbritānijas finansējuma un kvalitātes uzraudzības organizāciju darbības rezultātā, palīdzot ievietot māksliniecisko pētījumu akadēmijas, augstākās izglītības un aspirantūras līmenī.

Pēc tam mēs pievērsīsimies nenovērtējamā identificēšanai, pēdējā laika pārdomām par “māksliniecisko pētniecību” no starptautiskām perspektīvām, piemēram, Pola Kārtera veiksmīgi piedāvātajam “materiālās domāšanas” konceptam un Bareta nozīmīgajam epistemoloģiskajam jautājumam – ko piedāvā izzināt radošā prakse, un kas ir tas, ko nevar izzināt ar citu līdzekļu palīdzību? Lai ilustrētu jaunās, daudzsološās iespējas un vērtības, ko sniedz praksē balstīta pētniecība, mēs piedāvāsim aplūkot dažus doktorantūras projektu piemērus, īpaši uzsverot tajos pielietoto metodoloģiju.

Visbeidzot, atsaucoties uz šo domāšanu un praksi, mēs minēsim dažus apsvērumus, kas varētu palīdzēt veidot jaunu praksē balstītu doktorantūras programmu principus, kā piemērus minot Jauno mediju mākslas iniciatīvu Liepājas Universitātē Latvijā. Uz šo principu pamata pedagoģijā varētu veidot – *poiesis* jeb poēzijas pieeju.

“...radošās zināšanas nevar nošķirt no stellēm, kuras ir audušas tās. Tās nav nodalāmas no sava rašanās procesa – tās līdzinās aušanas mākslai, kur caur metiem tiek vīti pavedieni. Izveidotais raksts top skaidrs kā groza pinumam cauri spīdoša gaisma. Būdamis iespējām bagāts, tas paver jaunus ceļus.”
Paul Carter, Material Thinking. The Theory and Practice of Creative Research, 2005

Jans Kaila

Mākslinieciskās pētniecības formalizēšana doktorantūras studiju ietvaros

Šo referātu es uzsāksu ar savā ziņā ļoti tiešiem apgalvojumiem: mākslinieciskā pētniecība ir aktivitāte, ar kuru praktiskā līmenī nodarbojas mākslinieki. Tāpēc ir svarīgi, ka mākslas darbi un mākslinieku pārdomas par tiem ir galvenie elementi, uz kuriem tiek balstīta mākslinieciskā pētniecība. Diemžēl mākslinieciskā pētniecība un prakse, kas pastāv Eiropā un citviet pieejamās doktorantūras programmās, bieži vien kļūst par izmēģinājumu lauku mākslas vēsturniekiem, kuratoriem un tiem, kas nodarbojas ar mākslas pētniecību, nevis ar māksliniecisko pētniecību vai mākslas darbu radīšanu.

Turpmāk es pievērsīšos referāta galvenajai tēmai, kas nav saistīta ar teorētisko un / vai filozofisko jautājumu apspriešanu mākslinieciskās izpētes kā paradigmas sakarā. Tā vietā es piedāvāšu pragmatisku prezentāciju par mākslinieciskās pētniecības formalizēšanu māksliniekiem paredzēto doktorantūras studiju ietvaros. Es īpaši izvēlējos runāt par doktorantūras programmām (nevis par mākslu, kuras ietvaros potenciāli būtu iespējams

‘artistic inquiry’, on the other hand, is a helpful clarification of an approach to research (as in ‘scientific research’). The paper then welcomes a certain clarity on definitions of practice-led research that emerged from UK research funding and quality assurance bodies, helping frame artistic inquiry within the academy, at higher degree and post-doctoral levels.

We then identify invaluable, recent thinking on ‘artistic research’ from international perspectives; for example Carter’s compelling concept of ‘material thinking’, and Barrett’s crucial epistemological question asking – what might be known through creative practice that could not be known by any other means? To illustrate the exciting new opportunities and value of creative practice-led research, we outline some examples of doctoral projects, giving emphasis to the methodologies and methods.

Finally, drawing on this thinking and practice, some considerations are offered to help inform principles of new practice-led doctoral programmes, such as that of the New Media Art initiative at Liepāja University, Latvia – such principles may shape a pioneering approach to pedagogy – that of *poiesis*.

“... creative knowledge cannot be abstracted from the loom that produced it. Inseparable from its process, it resembles the art of sending the woof-thread through the warp. A pattern made of holes, its clarity is like air through a basket. Opportunistic, it opens roads.”
Paul Carter, Material Thinking. The Theory and Practice of Creative Research, 2005

Jan Kaila

Artistic Research Formalized into Doctoral Programs

I will start my paper with somewhat straight forward arguments: artistic research is an activity practiced by artists. Therefore it is essential that artworks and artists reflections on artworks are the key elements that artistic research is based on. Unfortunately artistic research and practice based doctoral programs in Europe and elsewhere have already too often become playgrounds for art historians, curators and others who practice arts research instead of artistic research and who do not produce art themselves.

Then I will go on with my essential theme which is not about discussing theoretical and /or philosophical questions that concern artistic research as a paradigm. Instead I will make a pragmatic presentation about the process of formalizing artistic research into doctoral programs for artists. I chose to speak specifically about doctoral programs (not about art with research potentials in general nor about post-doc activities etc.) because of two reasons: 1) I consider the doctorate for artists to be the most interesting and demanding question that artistic research is facing; 2) I have been in charge of a practice-based artistic research doctorate program now for seven years and want to speak about what I learnt.

a working group to develop a unique practice-led doctoral programme focused on New Media Art – the first of its kind in Latvia.
www.carolegray.net

Originally trained in graphic design and specialising in bilingual design (MPhil, 1996) **Heather Delday** continued to develop her practice by exploring and questioning a different creative role – that of artist through a practice-led PhD (completed 2006). Heather is currently Lead Artist in Artroom – a new pilot project initiated and funded by GHAT (Grampian Hospitals Arts Trust). She is also working on an evaluation for RACH (Royal Aberdeen Children’s Hospital) of Phase II of their art programme. Recent artworks include the exhibition ‘Passing Attentions’ a collaboration as performance and installation (Donview, Aberdeenshire 2007).

veikt kādu izpēti, vai arī par iespējām pēc doktorantūras studiju pabeigšanas) divu iemeslu dēļ: 1) es uzskatu, ka māksliniekiem paredzētās doktorantūras studijas ir interesantākais un izaicinošākais jautājums, ar ko nākas saskarties mākslinieciskajai pētniecībai; 2) es esmu bijis praksē balstītas mākslinieciskās pētniecības doktorantūras programmas vadītājs septiņus gadus un es vēlētos dalīties ar to, ko esmu šajā laikā apguvis.

Manā referātā būtiskākie jautājumi ir veltīti mākslinieciskās pētniecības doktorantūras programmu kvalitātei (garantijai). Piemēram:

Kā izvēlēties pēc iespējas labākos studentus praksē balstītai doktorantūras programmai mākslas jomā? Kādu mācību programmu būtu nepieciešams izveidot, lai varētu atbalstīt mākslinieku veidotu izpēti? Kādai vajadzētu būt studentu uzraudzīšanas sistēmai?

Kas ir tie cilvēki, kas spētu garantēt studiju un to rezultātu kvalitāti?

Un kā vajadzētu norisināties doktora pētījumu aprobēšanai?

Manā prezentācijā tiks iekļauti arī vizuālie materiāli no trīs mākslas doktorantu pētījumiem, kas izstrādāti Somijas Mākslas akadēmijā.

Kerstina Meja

Radošums, iztēle, vērtības – kāpēc nepieciešama māksla kā pētniecība

Referātā tiks pievērsta uzmanība mākslas epistemoloģiskajām funkcijām, sabiedriskajām lomām un atbildībai, ko tā nes, atsaucoties uz nesen izstrādātiem doktorantūras projektiem un tādējādi pamatojot mākslas kā pētniecības nepieciešamību.

Piedāvātais pamatojums balstās uz šādiem pieņēmumiem:

1) Uztvere ir fundamentāli nozīmīga, lai mainītu vērtību pamatu, kas nosaka mūsu izturēšanos gan individuālā, gan kolektīvā ziņā. Nekad agrāk nav bijis tik būtiski rast iespēju ietekmēt vērtības, pēc kurām mēs dzīvē vadāmies, veidojot attiecības ar vidi un citiem cilvēkiem.

2) Mūsdienās, sākot jau ar vidusskolas izglītību, veids, kādā tiek iegūtas zināšanas un iemaņas, tiek iedalīts, vadoties pēc noteiktiem disciplināriem un bieži vien abstraktiem apsvērumiem. “Zināt-kā” metode tiek aizstāta ar pieeju “zināt-kas”. Sajūtu uztvere un pieredzē balstīta, iemiesota un ar to saistīta apguve tiek atstāta kā sekundāra. Pie kāpinātā (zinātnisko) zināšanu pieauguma un tehnoloģiskās attīstības spiediena izglītība un pētniecība mākslā tiek nostumta malā.

3) Aplūkojot attiecības starp sajūtu uztveri (*aisthesis*), teoriju (gan laikmetīgajā izpratnē, gan tās izcelsmē no grieķu *theoria*) un *praxis* (un *poiesis*), rodas jaunas pārdomas pašreizējās aktivitātes un radikālo sabiedrisko pārmaiņu gaismā. Mobilo un visuresošo informācijas un komunikāciju tehnoloģiju straujā attīstība rada jaunus izaicinājumus priekšstatiem par to, kā veidojas pieredze un kā tā tiek atspoguļota, kas savukārt ietekmē darba organizēšanu starp dažādiem disciplināriem apsvērumiem, kā arī to ietvaros. Tas rada jaunus izaicinājumus kultūrā balstīta radošuma nozīmei zināšanu veidošanā.

The most important questions in my paper are dealing with the quality (assurance) of artistic research doctoral programs. For example: how do you select the best possible students for a practice-based doctorate program in arts? What kind of a curriculum should be established to support artists research activities? How should the students supervising system look like?

Who are the people that can guarantee the quality of the studies and their outcome? And how should the dissemination of the doctorate happen?

My presentation will also include visual material based on three Doctorates in Fine Arts (DFA) achieved at the Finnish Academy of Fine Arts.

Kerstin Mey

Creativity, Imagination, Values – Why we need art as research

This proposal addresses epistemological functions and societal roles and responsibilities of art drawing on recent PhD research projects and by doing so argues for the need of art as research.

The proposed argument builds on the following premises:

1) Perception is fundamental to shift the value base that determines our behaviour, individually and collectively. Influencing the values by which we live and relate to our environment and to other human beings has never been as important as now.

2) Today, from secondary education level onwards the way in which knowledge and skills are provided and acquired is mostly separated by discrete disciplinary and often abstract concerns. A know what approach rather than know how methods. Sense perception and experiential, embodied and ‘relational’ learning are sidelined. Under the pressures of an exponential increase in (scientific) knowledge and technological advance, education and research in the arts are squeezed to the margins.

3) The relationship between sense perception (*aisthesis*), theory (both in the contemporary meaning and in its origins in the Greek *theoria*) and praxis (and *poiesis*) calls for a renewed consideration in the light of current brisk and radical societal change. The rapidly advancing mobile and ubiquitous information and communication technologies pose new challenges to notions of embodied experience and re/sources of re/presentation that shape research agendas across and between different disciplinary concerns. It poses new challenges to the role of culture-based creativity in knowledge production.

4) Art, it can be argued, is crucial for the fostering of creativity and the imagination as learning tools, for shaping identities and values and for generating ways and means of ‘sensing’ alternative futures. By drawing on recent PhD research by Loraine Leeson, Mick O’Kelly and

Kerstin Mey has obtained a PhD in art theory/aesthetics in Berlin and a PGDip in European Cultural Policy and Administration in UK. Currently she heads up the Department for Research and Enterprise at the University for the Creative Arts, UK. She also holds a Chair in Fine Art there. She was Artistic Director of ISEA 2009, the 15th International Symposium on Electronic Art. Her research is concerned with contemporary art and cultural practices and their social situatedness in relation to the generation of place and communities. Of interest are: the role of art in civil society, art in the public domain, and the construction of identities under the influence of digitisation, as well as the interconnections between art, documentation, archiving, memory and history writing.

4) Es uzskatu, ka mākslai ir liela nozīme tajā, lai kreativitāte un iztēle kļūtu par mācību instrumentiem, lai veidotos personības un vērtības un lai rastos veidi un līdzekļi, ar kuru palīdzību būtu iespējams "apjaust" iespējamās nākotnes alternatīvas. Atsaucoties uz nesen izstrādāto Lorēnas Līsonas, Mika Okelija un Eilīnas Stekhausas doktorantūras pētījumu, kuram biju darba vadītāja, es aplūkošanu mākslas specifisko pienesumu jaunu zināšanu veidošanā ar mērķi racionāli pamatot, kāpēc mūsdienās māksla kā pētniecība ir nepieciešama vairāk kā jebkad agrāk.

Ketija Haja

Biomākslas centrs: steigā pieļautā kļūda

Biomākslas centrs Renselera Politehniskajā institūtā (RPI) bija sadarbības pētniecības projekts, kurā piedalījās Renselera mākslas nodaļa un Biotehnoloģiju un starpdisciplināro pētījumu centrs (CBIS). Projekts kalpoja par ierosmi dibināt RPI kā galveno institūciju, kas būtu atbildīga par sintēzi starp jaunajiem biotehnoloģiju pētījumiem un mediju mākslas praksi ASV. Līmenis, kādā RPI piedāvāja veidot mākslas, inženierijas un zinātnes kultūras vidi, kas būtu kritiski ievirzīta un nodrošinātu savstarpēju atbalstu, piemīt tikai dažām universitātēm pasaulē. Šajā iniciatīvā būtu iesaistīti gan RPI perspektīvie biotehnoloģiju resursi, gan arī institūta pasaules līmeņa elektroniskās mākslas pārstāvji.

Sadarbība tika uzsākta 2007. gadā ar pašas universitātes veikto izpēti, kurā tika veicināta sadarbība un ideju veidošana mākslinieku un zinātnieku starpā. Pusotra gada laikā biomākslas iniciatīva finansēja lekcijas, izstādes un laboratorijas pētījumus zinātnieku un mākslinieku vadībā. Taču projekta noslēgumā universitātes administrācija samazināja budžetu un programmas darbība tika pārtraukta. Kas notika? Kādi bija rezultāti un kādas kļūdas tika pieļautas? Kāpēc tā nevarēja turpināties?

Šajā referātā tiks piedāvāts plašāks skatījums uz šo ambiciozo projektu, tā pārtraukšanu un arī iespējamo nākotni.

Skatīt: <http://arts.rpi.edu/bioart>

un http://issuu.com/addict_creative_lab/docs/addict29/9

Dženisa Džeferisa

Situatīvās zināšanas: subjektīvie un personiskie aspekti radošā mākslas pētniecībā

Pēdējo divdesmit gadu laikā ir izveidojusies aktīva diskusija par mākslas un pētniecības attiecībām. Profesionālā mākslinieka un profesionāla pētnieka lomas daudzos veidos ir satuvinājušās un bieži vien veiksmīgi saplūdušas. Universitātes ir izvirzījušas kritērijus dažādiem ar mākslu un dizainu saistītiem pētījumiem, kuru rezultātu novērtēšanas un izplatīšanas līdzekļi kļūst arvien uzskatāmāki un skaidrāki, turklāt šie rezultāti arvien vairāk tiek publicēti. Taču kā ir ar praksi? Un kā tika izveidota praksē balstītā pētniecība?

Aileen Stackhouse, whom I have supervised to completion, I will explore art's specific contributions to the production of new knowledge with the aim to develop a rationale why art as research has never been more necessary than at present.

Kathy High

BioArt Initiative: the failure of going too fast

The BioArt Initiative at Rensselaer Polytechnic Institute (RPI) was a collaborative research project between Rensselaer's Arts Department and the Center for Biotechnology and Interdisciplinary Studies (CBIS). This project proposed to lay the foundation establishing RPI as a premiere institution for the synthesis of emerging biotechnological research and media art practice in the United States. The potential for creating a mutually supportive and critically engaged culture between art, engineering and science exists at RPI to a degree that is possible in only a select few universities worldwide. The initiative brought together RPI's cutting-edge biotechnology resources with its world-class electronic arts community.

Started in 2007 through an internal research from the university, a collaboration was born to foster artists and scientists to collaborate and develop ideas together. For one and a half years the BioArt Initiative sponsored lectures, exhibitions, and laboratory research conducted by scientists and artists. But at the end of the project, its budget was cut by the university's administration and the program was stopped. What happened? What were the outcomes and what mistakes made here? Why couldn't this go forward?

This paper will look at the overall picture of this ambitious project and its demise and possible future.

See: <http://arts.rpi.edu/bioart>

and http://issuu.com/addict_creative_lab/docs/addict29/9

Janis Jefferies

Situated Knowledge:

The subjective and the personal in creative arts research

Over the last two decades, a lively discussion has developed about the relationship between art and research. The roles of the professional artist and the professional researcher have in many ways come closer to one another and often merged in fruitful ways. At the university level, the criteria for various forms of research related to art and design have emerged with increasingly explicit and articulated means for communicating and evaluating the results, and established practices for publishing the results. But where is the practice and on what terms are practice based and practice led research, formed?

Kathy High is a visual/media artist working in the intersections of art and biology. She produces videos and installations posing queer and feminist questions into areas of medicine/bio-science, science fiction, and animal/interspecies collaborations. Her art works have been screened in galleries and museums nationally and internationally. High is an Associate Professor of Video and New Media at the Department of Arts at Rensselaer Polytechnic Institute, Troy, NY. She teaches digital video production, contemporary media art history and theory and has been working in the area of documentary and experimental film, video and photography and new media for over twenty years. In the last ten years she has become interested in working with living systems, animals and biology and art. She was a founding member of the BioArt Initiative at RPI.

Janis Jefferies is Professor of Visual Arts, Director of the Constance Howard Resource and Research Centre in Textiles and Artistic Director of Goldsmiths Digital Studios at Goldsmiths, University of London, UK.

She is an artist, writer and curator. During the last 25 years she has made significant contributions to the practice and theory of contemporary textile art within the field of visual and material

Šajā referātā tiks aplūkoti daži aspekti veidam, kādā ir notikusi paradigmu maiņa no mākslinieka kā praktiķa iepretim māksliniekam kā pētniekam. Referāts pievērsīsies arī tam, kā ir mainījies priekšstats par vizuālo mākslu un dizaina praksi šī procesa ietekmē. Tajā tiks arī aplūkots, kā mākslinieki/pētnieki spēj strādāt datoru pastarpinātajā kultūrā un kāda tam ir ietekme uz studijas nākotni un praksē balstīto pētniecību universitātēs.

Kristofs Brunners

Izpēte–jaunrade // Jaunu tekstūru veidošana

Trans- jeb starpdisciplināritāte ir pamatā daudziem mūsdienu akadēmiskajiem izpētes projektiem, ko veicina finansējuma iespējas, vēlme gūt atzinību vai strādāt dažādās disciplīnās. “Mākslinieciskās pētniecības” vai “mākslas kā pētniecības” joma varētu kļūt par daļu no institucionalizēta mēģinājuma rast alternatīvus modeļus daļēji novecojušajā disciplinārajā akadēmiskajā un zinātniskajā pētniecībā. Tādējādi saglabājas jautājums – vai starpdisciplināritātes pieeja nav patiesībā tas pats, kas jau labi pazīstamā nozares prakse izpēte un zināšanu veidošana noteiktās jomās? “Māksla kā pētniecība”, no vienas puses, varētu norobežoties no šādas jomas, tā vietā pastiprināti nosakot stingras nozares robežas. No otras puses, tā varētu rosināt jauninājumu ieviešanu savā praksē, zināšanās un rezultātos.

Dēlēzs un Gvatari savā darbā “*Qu’est-ce que la philosophie?*” aplūko radīšanas procesu zinātniskā, mākslinieciskā un filozofiskā pētniecībā. Viņu filozofijā koncepts, sajūtu dotums vai zinātniskas funkcijas – tās visas ir radīšanas procesa funkcijas, kas sniedz viena otrai iedvesmu, nezaudējot savu savdabīgumu. Izpēte–jaunrade īpaši koncentrējas uz radošās veidošanas procesiem, kuriem nepiemīt kāds noteikts (starp-) disciplinārs ietvars. Savā conceptualizēšanā un praksē tā prasa “ierobežojumu ieviešanu”, lai radošo pētniecību varētu uztvert kā jauninājumu. Pētījumu lauks, vai kā Dēlēzs izteiktos Bergsona vārdiem, formulējot pareizo problēmu kā pamatu jebkādam tālākai izpētei, ir nepieciešams apskatīt “mākslas kā pētniecības” iespējas veidot jauninājumus, izejot no tās būtības, no pozīcijas, kuru tā pati piedāvā.

Izpēte–jaunrade veido kodolu ierosinātajai pētniecības jomai, kuru raksturo kritiska attieksme pret “mākslinieciskās pētniecības” procesu, kas nebūtu raksturojams ne kā atvasināta tipa, ne arī kā tīri eksteriāls, bet gan kā “problēmlauks”, kas rada jaunas tekstūras. Izpēte–jaunrade, kas veidojusies starpnozārē, kļūst par kolektīvu un transversālu procesu, kas sniežas pār jomām, praksēm un disciplīnām (tekstūru radīšanām). Tā intensitāte un spēja ietekmēt (spēja tikt sajūstam) varētu mudināt spert pirmos soļus iepretim “mākslai kā pētniecībai” – kā jaunai, radošai praksei.

This paper will explore some aspects of the paradigm shift from artist as practitioner to the artist as researcher and how the idea of visual arts and design practices has been transformed in the process. It will also examine how artists/researchers are functioning within a computer-mediated culture and what this impact has on the future of studio and practice based research within the universities.

Christoph Brunner

Research–Creation // The Generation of Novel Textures

Trans- or interdisciplinarity underlines many contemporary academic research projects for the sake of funding, acknowledgement or the desire to work across disciplines. The domain of ‘artistic research’ or ‘art as research’ might become part of an institutionalized attempt to seek alternative models of partially outdated disciplinary scholarly and scientific research. Hence, the question remains, if a trans- or interdisciplinary approach does not fall back into well-known disciplinary practices of research and the generation of knowledge inside these domains. ‘Art as research’ would on the one hand confine such a domain for a reinforcement of a rigid disciplinary framing. On the other hand it might propose an opening towards novelty in its practice, knowledge and affect.

Deleuze and Guattari in their work “*Qu’est-ce que la philosophie?*” explicitly inquire processes of creation in scientific, artistic, and philosophic research. For them a concept, a sensory aggregate, or scientific functions are all processes of creation that inspire one another without losing their particularity. Research–creation exactly focuses on processes of creative emergence without any bound (inter-) disciplinary framework. In its conceptualization and practice it asks for the ‘enabling constraints’ for creative research to emerge as novelty. As a domain of inquiry, or as Deleuze would express through Bergson, considering the proposition of the right problem as ground for any further research, one has to consider ‘art as research’ in its force to produce novelty from the middle of its being, from the very proposition it offers.

Research–creation forms the centre for the proposed domain of inquiry that seeks to critically approach the process of ‘artistic research’ as neither being of a mere lineage character nor a pure externality but rather a ‘problematic field’ that creates novel textures. Research–creation as emerging from the ‘in-between’ becomes a collective and transversal process that cuts across domains, practices and disciplines (the making of textures). Its intensity and affective tonality (the potential of being felt) might propose first steps towards ‘art as research’ as a novel creative practice.

culture through many solo and group exhibitions. She has also curated numbers of exhibitions, written numerous publications and edited two books. At the present time she is an associate researcher at Hexagram (Institute for Research Creation in Media Arts and Technologies), Concordia University, Montreal on electronic textiles and new forms of media communication in cloth. She also convenes the only PhD practice led programme in Arts and Computational technology within the University of London.

Christoph Brunner is a researcher and PhD scholar at Zurich University of the Arts and Concordia University, Montreal. He works on the relations between research and creation in artistic, political and scientific practices. He is a member of the editorial collective of *Inflexions* – a journal for research creation.

Signe Grūbe

Mākslas darbs – laikmeta liecība

Mākslinieks, jo īpaši gleznotājs, ir tas, kas ar sev vien zināmiem izteiksmes līdzekļiem spēj savos darbos paust sava laikmeta iezīmes, kuras ir grūti fiksēt sociālo zinātņu pētniekam, izmantojot vienīgi sociālo zinātņu metodoloģiju. Tieši šī iemesla dēļ sociālo zinātņu pārstāvjiem būtu svarīgi pievērsties māksliniekiem, lai ar viņu starpniecību un ar viņu darbu palīdzību spētu atrast atbildes uz jautājumiem, kas ir sabiedrības uzmanības centrā un uz kuriem nevar sniegt viennozīmīgas atbildes ar ierastajām sociālo zinātņu pētniecības metodēm. Tā rezultātā ieguvēji būs gan sociālo zinātņu pārstāvji, gan sabiedrība kopumā, jo meklējot atbildes caur citiem pētniecības objektiem, ir iespējams gan apstiprināt jau noskaidroto, gan nonākt pie jauniem atklājumiem. Šajā darbā šie jautājumi tiek sasaistīti ar Latvijas nacionālo identitāti. Nacionālās identitātes sociālais nozīmīgums saasinās apstākļos, kad sabiedrībai nākas saskarties ar izvēli un / vai neskaidro, jo spēcīga nacionālā identitāte ļauj nostiprināt pilsonisko sabiedrību un saliedēt cilvēkus kopīga mērķa sasniegšanai.

Mākslas darbu analīze sociālā kontekstā ir viens no iespējamajiem veidiem, kā sekmēt nacionālās identitātes veidošanos saistībā ar pašreizējo laiku, jo mākslinieki ir bijuši un joprojām ir tie, kuri izvēlas un interpretē kultūras un pilsoniskā mantojuma pamata elementus, ietērpjot tos vizuālā valodā, kas paredzēta noteiktai publikai. Mākslas darbs kalpo ne tikai par sava laikmeta liecību, bet tas arī tiešā vai netiešā veidā ietver zināšanas par noteiktu tautu, tās vēsturi un ģeogrāfiskajiem apstākļiem. Mākslas darbs, ja tas ir profesionāls un nav tapis politiska pasūtījuma rezultātā, ir labākā norāde, kas liecina par pastāvošo nacionālo identitāti, jo mākslas darbam ir "vistīrākā forma". Vizuālās mākslas darbs nenorāda, kā vajadzētu rīkoties un tas nenorāda viennozīmīgi kas ir kas, tas drīzāk liecina par to, kādā veidā tauta veido savu izpratni par lietām.

Kriss Heilss

SMARTlab pieredze

Mākslinieki, dizaineri, performeru un tehnologi veido savus produktus dažādu iemeslu dēļ, caur dažādām darbībām un beigās iegūst vairākus rezultātus. Radīšanā gūtais baudījums, finansējuma saņemšana, darbu pārdošana vai vienkārši vēlme nodot citiem izaicinošu vai kontroversālu vēstījumu – šie visi varētu kalpot par kritērijiem, pēc kuriem būtu iespējams vērtēt, cik veiksmīgi ir bijuši radošā darba rezultāti. Tomēr nereti šie praktiķi uzskata, ka viņu radošajā darbā tiek veikts arī pētījums.

Digitālo mediju institūts SMARTlab ir slavens izpētes centrs ar 16 gadu ilgu vēsturi, un līdz šim to ir absolvējuši vairāk kā 30 veiksmīgi praksē balstītās doktorantūras studenti tādās jomās kā performance, vizuālā māksla, asistīvās tehnoloģijas, skaņu māksla un virtuālā māksla. Neraugoties uz to, ka SMARTlab ir tikai viena no daudzajām institucionālajām nodaļām,

Signe Grūbe

Artwork – Witness of Time

Artists, especially painters, are those who by using means of expression known only to themselves can express in their works aspects of their time which are difficult for social science scholar to represent by using only social science methodology. Due to this it is important for social science representatives to address artists and through their work and mediation to find answers to questions that are pivotal for society and difficult to answer by the common study methods of social sciences. As a result both social science scholars and society at large will benefit because upon seeking answers via other study subjects it is possible to confirm existing findings and arrive at new ones.

This paper relates this subject-matter to the issue of national identity in Latvia. The social importance of national identity becomes especially crucial when society is facing some choices or uncertainties because a strong national identity can fortify the civic society and unify people for achieving a common goal.

Analyzing these artworks in a social context is one possible way to set the national identity in its creation phase and in accordance to the present age, because artists were and still are those who explore and interpret the basic elements of the cultural and civic heritage, by dressing them into a visual language for a specific audience. An artwork not only holds footprints of its time, but also contains directly or indirectly encoded information about certain nation, its history, and geographical location. The work of art, if done professionally instead of a political order, is the best indicator of the existing national identity, because its form is the purest. The visual artwork does not tell you what to do and it does not indicate unambiguously what is what, but it is indicative of the way how it is understandable for the nation.

Chris Hales

Learning from the SMARTlab Experience

Artists, designers, performers and technologists create their products for a variety of reasons, make them through a variety of processes, and end up with a multiplicity of results. The pleasure of creation, obtaining funding, selling work, or simply the urge to communicate a challenging or controversial message might all be measures by which the success of these creative outputs are judged. It is, however, not unusual for these practitioners to believe that through their creative processes research is being carried out.

The SMARTlab Digital Media Institute is a renowned research centre with a 16-year history and to date has graduated over thirty successful practice-based PhDs across areas such as performance, visual arts,

Signe Grūbe is PhD student in Sociology at the Riga Stradins University, Latvia. Her research concerns the thematic of how the power is realized through cultural construction and how national narratives are formed and told. She has studied issues such as national identity, nation-building and culture policy.

kur tiek piedāvātas praksē balstītas doktorantūras studijas, tās ieguvums ir daudzo veiksmīgi izstrādāto pētījumu pieredze potenciāli problemātiskajās starpdisciplinārajās pētniecības jomās. Daudzi studenti, kuri ierodas SMARTlab, jau ir uzskatāmi par daļējiem ekspertiem savā profesionālajā nozarē un vairumā gadījumu viņi nenāk no tradicionālām akadēmiskām studijām.

Tāpēc doktorantūras studiju programma ir izstrādāta un uzlabota tā, lai palīdzētu pieredzējušiem praktiķiem atrast attiecīgos veidus viņu novatoriskās darbības un tās pienesuma izvērtēšanai un raksturošanai. Šajā referātā, pirmkārt, tiks ieskicēts studiju kursa darbības plāns, kas tiek veidots balstoties uz trīs "semināru nedēļām" gadā, kuras nepieciešams apmeklēt klātienē un kuras papildina regulāri notiekoši semināri internetā. Intensīvajās semināru nedēļās ir iekļautas apmācības metodes, ieskaitot akadēmisko rediģēšanu, formālas prezentācijas un nelielas radošās darbnīcas. Otrkārt, referātā tiks ieskicēti daži no veiksmīgi absolvējušo studentu pētījumiem, kuros praktiskajā darbībā tika iesaistītas performances, interaktīvais kino, avatāri internetā vai programmatūra radošu projektu veidošanai.

Kamilla Beikere

Māksla kā pētniecība projektā MINDtouch: līdzdalības performance kā pētniecība mobilo mediju kontekstā

Kā būtu iespējams skaidrot mākslu kā pētniecību līdzdalības performances ietvaros? Kā jauktu metožu pielietošana izgaismo mākslinieka novatorisko ieguldījumu ne vien praksē, bet arī pētniecībā?

Mana doktorantūras pētniecības projekta *MindTouch* mērķis ir atklāt jaunu izpratni par "dzīvīguma" un "klātbūtnes" sajūtu, ko iespējams radīt performances ietvaros izmantojot mobilās tehnoloģijas kopā ar t.s. valkāšanai piemērotajām ierīcēm. Šo konceptu izpētē tika izstrādāts projekts, kurā tika veikts praktisks pētījums un izmantotas dažādas līdzdalības performances un vizuālās instalācijas modalitātes. Tas tika realizēts mobilo mediju pasākumos, kur tika izmantoti atgriezeniskās saiknes sensori un mobilās ierīces tīklā izvietotos un attālinātos artefaktos, sapņu telepātijas simulēšanai.

Projekta ietvaros prakse tiek izmantota kā veids, lai ieviestu jauninājumus šajā relatīvi jaunajā performances un tehnoloģiju jomā. *MindTouch* ietvaros ir izstrādāta hibrīda, praksē balstīta mākslas pētniecības metodoloģija, kurā ir apvienots sekojošais – performancē balstīta strukturēta improvizācija radošās darbnīcas izstrādei un līdzdalības performances aktivitātēm; etnogrāfija / performanču etnogrāfija; intervijas datu apkopošana un analizēšana; kopējās radošās pieejas fenomenoloģija; performances izstrādes process un analīze; dažas vizuālas metodes video pētīšanai un kategorizēšanai; kā arī empīriskās metodes, kas tiek izmantotas tehnoloģiju izveidē un to pārbaudē.

assistive technologies, sonic arts, and virtual worlds. Although SMARTlab is only one of many institutional departments offering practice-based PhDs, it benefits from the experience of the large number of successful completions in potentially problematic cross-disciplinary fields of research. Most students coming to SMARTlab are already mid-career experts in their fields, and in most cases are not coming from the traditional academic route.

The PhD programme has therefore been developed and refined to help established practitioners identify appropriate ways to measure and describe their innovative practices and outcomes. This paper firstly outlines the modus operandi of the course, which revolves around three physically-attended 'seminar weeks' per year supported by regular online seminars. The intensive seminar weeks incorporate a variety of teaching methods including peer-to-peer review, formal presentations, and short workshops. Secondly, some case-studies of successful graduations will be sketched, where the practical work might involve live performance, interactive films, avatars in an online existence, or software tools to support creativity.

Camille Baker

Art-as-Research for MINDtouch: participatory performance as research in mobile media

How do we understand Art as Research in participatory performance practice? How do new hybrid methods illuminate artists' innovation not only in their practice, but also in research?

The aim of my PhD research project MindTouch is to uncover new understandings of the qualities and sensations of 'liveness' and 'presence' that may emerge when using mobile technologies with wearable devices in performance contexts. To explore these concepts, a project was developed to investigate them in a practical way using various participatory performance and visual installation modalities. This is manifested within live mobile media events, which uses biofeedback sensors and mobile devices in networked and remotely accessed artefacts, simulating embodied dream telepathy.

Within the project, practice is a means to innovate within this relatively new performance and technology domain. MindTouch has developed a hybrid, practice-based art research methodology that combines: performance-based structured improvisation for the workshop design and participatory performance activities; ethnography/performance ethnography in observing; collecting and analysing interview data; phenomenology for the overall creative approach, performance design process and analysis; some visual methods to study and categorise the video imagery; as well as empirical methods used in the technology development and testing.

over 100 short workshop courses on this subject in numerous institutions in Europe. A recent research project was to rediscover details of the Czechoslovakian 'Kinoautomat' of 1967 and to help it to be performed again in public and to be published on DVD.

Camille Baker is an artist-performer/researcher/curator within various art forms: interactive and performance installation, music composition and performance, video art, web animation, and experience design. Her background includes: music composition and performance; new media installation; online video and animation; media art instruction; Executive Director/Curator of The Escape Artists Society in Canada; Lead Curator for New Forms Festival in Vancouver; editor-in-chief of an online magazine – Tales of Slack-er Bonding (2000–2003); web design/development; sculpture and modern dance performance. Camille recently presented at the ISEA 2009 in Belfast, Performing Presence Conference in Exeter, MobileFest in Sao Paulo among other venues. Her portfolio online: <http://www.swampgirl67.net>

MindTouch piedāvātā ideja paredz, ka viena no būtiskākajām pieejām, ko mākslinieks var izmantot, ir veidot pašam savu filozofisku vai konceptuālu perspektīvu metodoloģijā, izmantojot savu praksē gūto pieredzi. Tādējādi jo vairāk mākslinieks izmanto savu darbu kā pētījumu un mākslas darbu, artefaktu vai performanci kā pienesumu zināšanām līdzās skaidrojumam, kurā tas balstās, jo vairāk šīs pētniecības metodes un veidi pēc to būtības var tikt pielāgoti akadēmiskai pārbaudei.

Mili Jona Tharakana

Jauns ieskats tekstilmākslas tradicionālajā naratīvā, veidojot interaktīvo audumu un tehnoloģiju nākotni

Mūsu mērķis ir veikt ceļojumu caur neizpētītajām japāņu un indiešu tekstilmākslas kopienu teritorijām, lai atklātu attiecības, kuras būtu iespējams ienest starp tradicionālo tekstilmākslu, interaktīvajām tehnoloģijām un "inteliģentajiem" materiāliem. Šīs vārdos neizteiktās zināšanas, prasmes un materiālu apguve, kā arī šo tradicionālo meistaru praktiskā kompetence varētu paplašināt interaktīvo tehnoloģiju un "inteliģento" materiālu iespējas līdz šim neapgūtā veidā. Neraugoties uz bagātīgo tekstilmākslas vēsturi Indijā un Japānā, šīs kopienas interaktīvo tekstilizstrādājumu jomā nav piedāvājušas daudz vai gandrīz nemaz savus izstrādājumus: viņi arvien turpina meklēt jaunus materiālus un metodes, lai papildinātu zināšanas paši savas jomas ietvaros. Mēs piedāvāsim iespēju meistariem no jauna kļūt par savas kopienas novatoriem, savienojot plaisu, kas izveidojusies starp viņiem un digitālo revolūciju. Savā projektā mēs piedāvājam kvalificētajiem amatniekiem īpaši pielāgotu praksē balstītu pētniecību kā metodi dziļākai praktiskai mijiedarbībai. Sākotnēji ir paredzēta radošā darbnīca, kurā amatnieki tiks iepazīstināti ar "inteliģentajiem" materiāliem (piemēram, ar tinti, kas maina krāsu, ar tehnisko uzšuvi *LilyPad Arduino*). Dizaina pētniecība norisināsies kopā ar amatniekiem un viņu vadībā caur dažādiem sadarbības projektiem šajā jomā.

Mūsu mērķis ir demokratizēt tehnoloģijas un radīt telpu amatniekiem jaunu materiālu apgūšanā, lai pilnveidotu savu amatu. Caur šo pētniecības un sadarbības procesu mēs vēlamies jaunā un nozīmīgā veidā veicināt tehnoloģiju cilvēciskošanu. Mēs piedāvājam ieviest jaunas metodes, kas ļautu tradicionālajām mākslām veidot neo-amatniecību un digitālo tehnoloģiju nākotni. Projekts ir paredzēts kā katalizators amatniekiem, kā arī tiem, kas mūsdienās atrodas klusās digitālās amatniecības revolūcijas vadībā. Rezultātā iegūtās zināšanas būs vērtīgas tiem, kas veido tekstilizstrādājumus mūsdienās, kā arī amatniekiem viņu tradicionālo metožu iedzīvināšanai. Tās arī var noteikt amatniecības veidošanos nākotnē, sākot ar amatniecības priekšstata mainīšanu un ļaujot mums turpmāk vairāk ielūkoties amatniecības un tehnoloģiju telpā.

The viewpoint put forth in *MindTouch* is that one of the key approaches an artist or creator can take is to create their own philosophical or conceptual perspective on methodology, informed by their experience through practice. Thus, the more that an artist uses their work as the research, the artwork, artefact or performance as a contribution to knowledge, with the exegesis to support it, the more these methods and modes of enquiry can become accepted in academic examination, in their intrinsic artistic form alone.

Mili John Tharakan

New Insights into Traditional Narrative Textile Craft Shaping the Future of Interactive Textiles and Technology

We aim to journey through the unexplored landscapes of Japanese and Indian textile communities in search of relationships that might be forged between traditional textile crafts, interactive technology and smart materials. The tacit knowledge, skills and insight into materials, as well as the sensitive competence of these traditional craftsmen might expand the possibility of interactive technology and smart materials in a way not yet explored. Despite the rich textile history in India and Japan, very little or no work has emerged in Interactive textiles from these communities. Traditionally, craftsmen were seen as innovators in a community. They continuously searched for new materials and methods to push the boundaries of knowledge in and through their craft. We will facilitate a space for craftsmen to once again be the innovators of the community by bridging the gap between them and the digital revolution. For the proposed project we have adopted practice-based research methodology for a deeper hands-on interaction with and for the artisans to immerse in. Initial workshop with artisans will introduce them to smart materials (eg. colour changing inks, *LilyPad Arduino*). The design exploration with and by the artisans will take place through collaborative projects in the field.

Our attempt is to democratize technology and create a space for artisans to explore new materials to further their crafts. Through this process of exploration and collaboration, we aim to make new advancements towards humanizing technology in meaningful ways. We propose to introduce new methods that will enable traditional crafts to shape the future of Neo Crafts and Digital technology. This project seeks to be a catalyst for the artisans as well as those steering the silent Digital Craft revolution today. The resulting knowledge will be valuable to those creating textiles in our times, encouraging them to examine the future of traditional crafts, especially narrative textiles, as well as for artisans to revive their traditional methods. It can also direct the future of Crafts, starting with redefining our understanding of Craft itself and enabling us to explore the space between craft and gadgets.

Mili John Tharakan is a Textile Artist-Researcher and a Research Fellow at the CUTE Center. Her research resides between crafts and gadgets. She conducted the first international symposium on interactive textiles in India, IT+T, in 2006. She explores democratizing technology, smart materials, and new languages for Asian textile craft communities.

Festivāla "Māksla+Komunikācijas 2010" un SLSAeu konferences "Tekstūras"

PROGRAMMA:

Pirmdiena, 14. jūnijs

19.00 Izstādes "Transbiotics" atklāšana un mākslinieku performances
(kim? / RIXC / VKN / FK galerijas Spikeri)

Otrdiena, 15. jūnijs

17.00 SLSAeu konferences "Tekstūras" atklāšana
(Rīgas Ekonomikas augstskola)

Trešdiena, 16. jūnijs

09.00–18.00 SLSAeu konference "Tekstūras" (Rīgas Ekonomikas augstskola):
16.30–18.00 Sesija "Māksla kā pētniecība":
Christopher Hales, Mili John Tharakan, Kathy High, Signe Grube
19.00 "Transbiotics" lekcijas: Ainārs Kamoliņš, Andy Gracie, Terike Haapoja
(kim? / Spikeri)

Ceturtdiena, 17. jūnijs

09.00–18.00 SLSAeu konference "Tekstūras" (Rīgas Ekonomikas augstskola):
09.00–10.30 Plenārsesija "Tīkli un ilgtspējība": *Felix Stalder*
11.00–12.30 Sesija "Tīkli un ilgtspējība":
Magda Tyzlik-Carver, Clemens Apprich, Valdis Krebs
16.30–18.00 Sesija "Tīkli un ilgtspējība":
Adnan Hadzi, Ilze Black / Alexei Blinov, Simon Biggs
Sesiju vada Armin Medosch un Rasa Šmite
18.00 Voldemārs Johansons "Concord" – performance un izstādes atklāšana
(RIXC Mediju telpa)
19.30 "Transbiotics" lekcijas: Jens Hauser, Zane Bērziņa, Paul Vanouse
(kim? / Spikeri)

Piektdiena, 18. jūnijs

09.00–18.00 SLSAeu konference "Tekstūras" (Rīgas Ekonomikas augstskola):
09.00–10.30 Plenārsesija "Māksla kā pētniecība": *Carole Gray, Heather Delday*
16.30–18.00 Plenārsesija "Māksla kā pētniecība": *Jan Kaila*
21.00 Performances: *Evelina Domnitch, Dmitry Gelfand "Mucilaginous Omniverse"*
Thomas Köner, Jürgen Reble "Materia Obscura"
Video: *Momoko Seto "Planēta A"*
(RIXC Mediju telpa)

Sestdiena, 19. jūnijs

9.00–15.30 SLSAeu konference "Tekstūras" (Rīgas Ekonomikas augstskola):
09.00–10.30 Diskusija "Māksla kā pētniecība": *vada Florian Dombois*
11.00–13.00 Sesija "Māksla kā pētniecība":
Kerstin Mey, Janis Jefferies, Christoph Brunner, Camille Baker
14.00–15.30 Plenārsesija: *Henk Borghoff, Sher Doruff*
10.00–18.00 Biotehnoloģiju radošā darbnīca "Audu inženierija un māksla", *vada SymbioticA*
(LU Bioloģijas fakultāte)

Festival "Art+Communication 2010" and SLSAeu conference "Textures"

PROGRAMME:

Monday, June 14

19.00 Opening of the exhibition "Transbiotics" and artists performances
(kim? / RIXC / VKN / FK galleries at Spikeri)

Tuesday, June 15

17.00 Opening of SLSAeu conference "Textures"
(Stockholm School of Economics in Riga)

Wednesday, June 16

09.00–18.00 SLSAeu conference "Textures" (Stockholm School of Economics in Riga):
16.30–18.00 Stream "Art as Research":
Christopher Hales, Mili John Tharakan, Kathy High, Signe Grube
19.00 "Transbiotics" public lectures: *Ainārs Kamoliņš, Andy Gracie, Terike Haapoja*
(kim? / Spikeri)

Thursday, June 17

09.00–18.00 SLSAeu conference "Textures" (Stockholm School of Economics in Riga):
09.00–10.30 Plenary session "Networks and Sustainability": *Felix Stalder*
11.00–12.30 Stream "Networks and Sustainability":
Magda Tyzlik-Carver, Clemens Apprich, Valdis Krebs
16.30–18.00 Stream "Networks and Sustainability":
Adnan Hadzi, Ilze Black / Alexei Blinov, Simon Biggs
Session chaired by Armin Medosch and Rasa Smite
18.00 Voldemārs Johansons "Concord" – performance and exhibition opening
(RIXC Media Space)
19.30 "Transbiotics" public lectures: *Jens Hauser, Zane Bērziņa, Paul Vanouse*
(kim? / Spikeri)

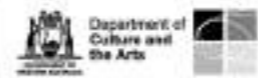
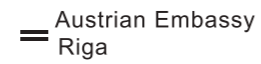
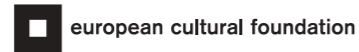
Friday, June 18

09.00–18.00 SLSAeu conference "Textures" (Stockholm School of Economics in Riga):
09.00–10.30 Plenary session "Art as Research": *Carole Gray, Heather Delday*
16.30–18.00 Plenary session "Art as Research": *Jan Kaila*
21.00 Performances: *Evelina Domnitch, Dmitry Gelfand "Mucilaginous Omniverse"*
Thomas Köner, Jürgen Reble "Materia Obscura"
Video: *Momoko Seto "Planet A"*
(RIXC Media Space)

Saturday, June 19

9.00–15.30 SLSAeu conference "Textures" (Stockholm School of Economics in Riga):
09.00–10.30 Discussion "Art as Research": *chaired by Florian Dombois*
11.00–13.00 Stream "Art as Research": *Kerstin Mey, Janis Jefferies, Christoph Brunner, Camille Baker*
14.00–15.30 Plenary session "Art as Research": *Henk Borghoff, Sher Doruff*
10.00–18.00 Workshop "Tissue Engineering and Art", *conducted by SymbioticA*
(LU Faculty of Biology)

Atbalsta / Support:

Informatīvie atbalstītāji / Media support:

Organizē / Organiser:

kim?

MPLab
mākslas pētījumu laboratorija

SLSA^{eu}

